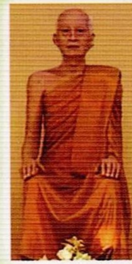
ประวัติ
คุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

(เล่ม 2)

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร
สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร
อ. พล จ. ขอนแก่น

"ทางเดินที่ต้องเลือกแห่งคุณค่าของชีวิต
กับการได้พบ
พระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรครั้งแรก"

เขียนโดย : แม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

ประวัติคุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา
(เล่ม 2)

“ทางเดินที่ต้องเลือกแห่งคุณค่าของชีวิต กับการได้พบ
พระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรครั้งแรก”

สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

82 หมู่ 9 ตำบลเก่างิ้ว อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น 40120
โทร. 08-4788-3079

คาถาบูชาหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

(ตั้งนะโม 3 จบ)

โย อะริโย มหาเถโร อะระหัง อภิญญาธะโร
ปะฏิสัมภิทัปปัตโต เตวิชโช พุทธะสาวะโก
พะหู เมตตาทิวาสะโน มหาเถรานุสาสะโก
อะมะตัญเญวะ สุชีวะติ อภินันที คุหาวะนัง
โส โลกุตตะโร นาโม อัมเหหิ อภิปูชิโต
อิธะ ฐานูปะมาคัมมะ กุสะเล โน นิโยชะเย
ปุตตะเมวะ ปิยัง เทสิ มัคคะผะลัง วะ เทสสะติ
ปะระมะสารีริกะธาตุ วะชิรัญจาปิวานิตัง
โส โลเก จะ อุปปันโน อเกเนวะ หิตังกะโร
อะยัง โน โข ปุญญะลาโภ อัปปะมัตโต ภะเวตัพโพ
สาธุกันตัง อะนุกะริสสามะ ยัง วะเรนะ สุภาสิตัง
โลกุตตะโร จะ มหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต
โลกุตตะระคุณัง เอตัง อะหัง วันทามิ ตัง สะทา
มหาเถรานุภาเวนะ สุขัง โสตถี ภะวันตุ เม

สารบัญ

คำปรารภ

ข้าพเจ้าจะขอบอกเล่าประวัติของข้าพเจ้า และการได้พบเจอพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นครั้งแรกในชีวิต ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่เคยได้เขียนหรือบอกเล่าที่ไหนมาก่อน

จากวันนั้นจนถึงปัจจุบันนี้ ท่านที่เคยได้อ่านหนังสือประวัติของข้าพเจ้าในเล่ม 1 ทุกท่านคงอยากจะทราบว่า ณ ปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่อย่างไร หลังจากที่ได้สละชีวิตครอบครัว สละความสุขทางโลกตอนนี้ชีวิตข้าพเจ้ามีความเป็นอยู่ สุขดีหรือไม่ หรือมีเรื่องราวอันใดเกิดขึ้น

การเดินในทางธรรมนั้น ย่อมมีทั้งสุข และทุกข์ และมีอุปสรรคมากมายที่เข้ามากระทบทั้งจิตใจ และสังขารของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้เขียนหนังสือประวัติของข้าพเจ้าเล่มที่ 2 ขึ้นมา เพื่อเป็นการเล่าสู่กันฟัง

แม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา
ผู้เขียน

คำนำ

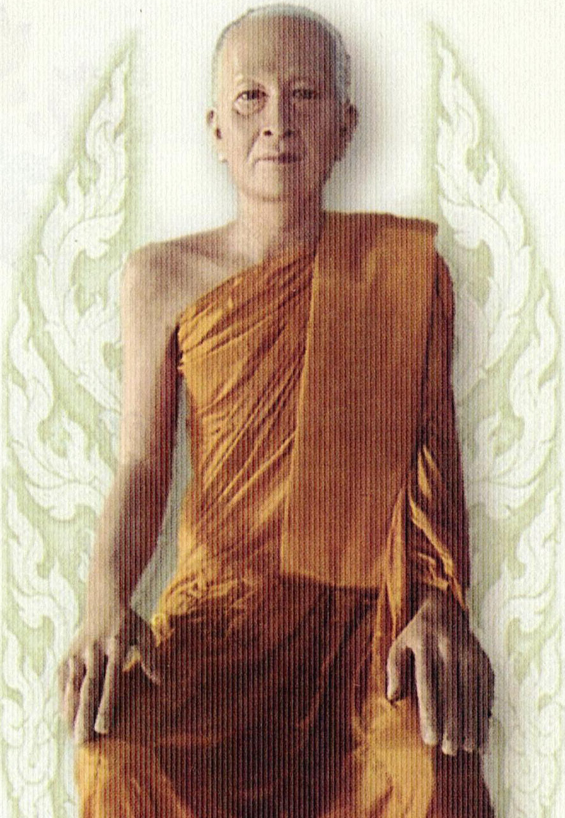
เหตุบันดาลใจให้ข้าพเจ้าตัดสินใจสละชีวิตครอบครัว สละความสุขทางโลก แล้วเลือกที่จะเดินในทางธรรม นั้นก็เป็นเพราะพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ชี้ทางแห่งการพ้นทุกข์ให้กับเรา และด้วยคำสั่งสอนของพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดรที่ท่านได้คอยชี้แนวทางในการปฏิบัติ เพื่อให้ข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่อย่างไรให้ผ่านพ้นเคราะห์กรรมที่ข้าพเจ้าเคยกระทำเอาไว้ในอดีตชาติ ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง หลวงปู่ท่านยังสอนให้ข้าพเจ้าหมั่นฝึกสติ เมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ตัวสตินี่แหละจะทำให้เราเกิดปัญญา จะทำให้สามารถแก้ปัญหานั้นๆ ผ่านพ้นไปด้วยดี และยังทำให้ความวุ่นวายรุ่มร้อนในจิตใจสงบลงได้ ทำให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีแต่ความร่มเย็นในจิตใจ เป็นความสุขที่ไม่ต้องเสียเงินซื้อหา เพราะหาซื้อไม่ได้นอกจากต้องปฏิบัติด้วยตัวเองเท่านั้น

ผิดกับทางโลกที่มีแต่ความวุ่นวาย หาความสุขอย่างแท้จริงไม่ได้คำว่าพอไม่มีจะมีแต่กิเลสที่เพิ่มพูนคอยยั่วยุให้ชีวิตตกต่ำลง ต้องดิ้นรนขวนขวาย เพื่อหาความร่ำรวย ความแปลกใหม่ แข่งขันกันเพื่อให้ได้มา โดยบางครั้งไม่นึกถึงบาปกรรม จึงทำให้ชีวิตทั้งชีวิตต้องแบกแต่ความทุกข์ทั้งร่างกายและจิตใจเอาไว้ สุดท้ายของชีวิตก็เอาอะไรไปไม่ได้เลย ทรัพย์สินเงินทองที่หามา ก็ไม่สามารถนำติดตัวไปได้แม้แต่เงินบาทเดียว ผิดกับทางธรรมที่ยังเหลือบุญกุศลติดตัวเราไปได้ในเมื่อยามที่เราจากโลกนี้ไปแล้ว

จากใจผู้เขียน

แม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

อ.พล จ.ขอนแก่น

ทางเดินที่ต้องเลือก

"ชีวิตนี้ขอถวายให้แก่พระพุทธเจ้า
และพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร
จะทำงานรับใช้ท่านเผยแผ่พุทธศาสนา
เดินตามรอยหลวงปู่ใหญ่..."

ในเมื่อพระธรรมให้ชีวิตของข้าพเจ้าดีขึ้น ไหนเลยข้าพเจ้าจะอยู่เฉยได้ เมื่อพบของดีแล้ว ก็ต้องบอกต่อเพื่อนสนิทมิตรสหายที่ต่างยังอยู่ในวงจรของชีวิต ที่มีแต่ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น จะว่าด้วยบุญเก่าหนุนนำหรือเปล่า ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะทราบได้ แต่ในเมื่อข้าพเจ้าได้รับถึงความเมตตาจากพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร (หลวงปู่ใหญ่) ที่ได้ดลบันดาลให้ข้าพเจ้าได้พบท่าน โดยที่ข้าพเจ้ามิได้คาดคิดว่าจะมีบุญวาสนาถึงเพียงนี้ ใครๆ ก็อยากที่จะพบหลวงปู่ใหญ่ แม้แต่ขอเพียงนิมิตเห็นก็ยังดี เป็นบุญมากแล้ว

นับตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าได้พบหลวงปู่ ทำให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีความสุขขึ้น ความเป็นอยู่ครอบครัวดีขึ้น ทุกอย่างสมบูรณ์ มีดวงตาเห็นธรรม เข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ และหลวงปู่ มีสติมีปัญญาที่จะจัดการกับชีวิตว่า จะดำเนินชีวิตไปอย่างไรให้พ้นจากกองทุกข์ที่สุมอยู่ในหัวใจมาช้านาน

ในเมื่อหลวงปู่มีความเมตตาต่อข้าพเจ้าอย่างมากมาย ซึ่งข้าพเจ้าก็เป็นชาวบ้านจนๆ คนหนึ่ง ความรู้ก็จบแค่ชั้น ป.4 **ทุกวันในเวลาประมาณตี 1-2 หลวงปู่จะมาสอนธรรมะ และแนวทางการปฏิบัติ ชี้แนะการดำเนินชีวิตในทางโลกควบคู่กับทางธรรม จนข้าพเจ้าได้เข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์** เข้าใจ

ในการเกิดของมนุษย์ที่ต้องมาเวียนว่ายในวัฏฏะสงสารอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ต้องทนทุกข์กับการเกิด แก่ เจ็บ ตายในที่สุด เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าใจแล้ว ก็คงถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องเลือกว่าจะเดินไปทางไหน

ทางหนึ่งก็คือ ทางโลก ที่มีสามีและลูกอีกสองคน อีกทางก็คือทางธรรมที่ข้าพเจ้าจะต้องเสียสละความสุขครอบครัว เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จึงเป็นการตัดสินใจที่ยากพอสมควรในเวลานั้น

ชีวิตของข้าพเจ้านั้นตั้งแต่เล็กจนโต ก็อยู่ภายในกอบประเพณีที่พ่อแม่วางเอาไว้ ลูกๆ ทุกคนต้องเชื่อฟัง และที่บ้านพ่อแม่ก็นับถือศาสนาคริสต์ ตัวข้าพเจ้าก็เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่มาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอันใดพ่อแม่จะเป็นผู้ตัดสินใจแทนอยู่เสมอ แม้กระทั่งเรื่องการมีคู่ครอง พ่อแม่ก็เป็นผู้ตัดสินใจเลือกให้ ทั้งๆ ที่ในใจข้าพเจ้าไม่เคยคิดจะแต่งงาน ข้าพเจ้าเข้าใจดีถึงความเป็นพ่อแม่ ท่านหวังให้ลูกท่านมีครอบครัว มีผู้ดูแล เป็นฝั่งเป็นฝา หวังให้ลูกมีความสุข **แต่การมีคู่ครองนั้น เปรียบเสมือนการซื้อลอตเตอรี่นั่นเอง ถ้าโชคดีก็ถูกรางวัลที่หนึ่ง ถ้าโชคไม่ดีเลขท้ายสองตัวก็ยังไม่ถูก** ทุกท่านคงอยากรู้ใช่ไหมว่าข้าพเจ้าถูกรางวัลอะไร ไม่ถูกสักรางวัล ได้แต่ความทุกข์ใจเสียมากกว่า

ในเมื่อเวลานั้นมาถึงแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง ทางเดินในทางโลกนั้นก็พอรู้ๆ กันอยู่ ส่วนอีกทางหนึ่ง คือ ทางธรรม ณ เวลานั้นข้าพเจ้ายังไม่รู้เลยว่า อนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะทุกข์หรือสุข ชีวิตจะดีหรือจะตกลงเหว ข้าพเจ้าไม่อาจรับรู้ได้เลย **ข้าพเจ้าคิดทบทวนคำสอนของหลวงปู่ พร้อมกับพิจารณาความเป็นไปของทางโลก ที่ต้องมีชีวิตอย่างดิ้นรน แข่งขันกันอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ได้มา ไม่รู้ว่าความอยากได้นั้น มันจะสิ้นสุดลงเมื่อไร และที่สุดของชีวิตก็หนีไม่พ้นจากความพลัดพราก และความตายในที่สุด ส่วนอีกทางหนึ่งนั้น เป็นหนทางที่ต้องเหนื่อยมีอุปสรรคมากมาย ต้องมีความอดทน ต้องมีความเพียร แต่มองดูดีๆ หนทางนี้ถึงแม้จะเหนื่อยลำบาก แต่ก็แฝงด้วยความสุขทางใจ ความสุขที่ใช่ว่าใครก็ได้มีเงินแล้วเที่ยวซื้อหาความสุขนั้นมาได้ น้อยคนนักที่จะค้นพบความสุขชนิดนี้ ซึ่งเป็นความสุขที่แท้จริง** แต่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดที่ข้าพเจ้าไม่อาจลืมได้เลยตลอดชีวิตนี้ คือ พระคุณอันใหญ่หลวงที่ข้าพเจ้าต้องตอบแทนหลวงปู่ใหญ่ ชีวิตทั้งชีวิตก็ยังไม่เพียงพอที่จะตอบแทน พระคุณท่าน ข้าพเจ้าจะต้องเลือกเดินทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน จะเลือกทั้งสองทางย่อมเป็นไปไม่ได้ (ท่านคงอยากรู้แล้วใช่ไหมว่า ข้าพเจ้าจะเลือกเดินทางไหนลองทายดูสิเอ่ย)

ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้วว่า ชีวิตนี้ขอถวายให้แก่พระพุทธเจ้าและพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร จะทำงานรับใช้ท่านเผยแผ่พุทธศาสนา เดินตามรอยหลวงปู่ใหญ่ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่เป็นเพื่อนร่วมโลกด้วยกันตลอดไปจนชีวิตจะหาไม่

ในเมื่อข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเลือกที่จะเดินในทางธรรมแล้ว เป็นที่แน่นอนย่อมมีเรื่องมากระทบข้าพเจ้า คนในครอบครัวไม่เห็นด้วย จึงเป็นเหตุให้มีเรื่องมีปัญหามากมายมากระทบจิตใจอยู่ตลอดเวลา แต่ในเมื่อข้าพเจ้าได้ตัดสินใจแล้ว ต่อให้มีความตายอยู่ข้างหน้าก็ไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนใจได้ ข้าพเจ้าตั้งรับปัญหาที่โหมเข้ามาเป็นระยะๆ ปัญหาหนักบ้างเบาบ้าง ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะรับมือกับการกระทำของคนในครอบครัวและคนรอบข้างที่ไม่เข้าใจ ข้าพเจ้ายอมที่จะเสียทรัพย์สินเงินทองที่ได้เก็บออมมาค่อนชีวิต เพียงเพื่อให้หลุดพ้นเป็นอิสระออกมาจากจุดๆ นั้น ข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว คนบางคนมองว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่มาก ทำไมต้องสละขนาดนั้น ยกสมบัติให้หมดแล้ววันข้างหน้าอนาคตตัวเองจะเป็นอย่างไร ใครจะนินทาคิดอย่างไรก็ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะไม่มีใครจะรู้ดีเท่ากับตัวเราเองหรอก ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตอยู่ในทางโลกประมาณ 20 ปี มันไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างแท้จริงเลย **พวกท่านลองเอาเวลามานั่งทบทวนดู ว่าคนเรานั้น**

ตั้งแต่เกิดมาจำความได้มีความสุขกี่ครั้ง มีความทุกข์กี่ครั้ง อันไหนมันมากกว่ากัน สุขมากกว่าหรือทุกข์มากกว่า (คนใดปฏิบัติคนนั้นย่อมมองเห็นได้ด้วยตนเอง การปฏิบัติธรรมนั้นอย่าว่า เป็นสิ่งที่งมงาย อย่าคิดว่า บาปบุญ กรรมเวรไม่มีจริงนะ ถ้าคิดเช่นนั้นแล้ว จงรู้ตัวไว้ว่าท่านกำลังประมาทกับชีวิตแล้ว)

ชีวิตของคนเรานั้นย่อมมีเรื่องมากมายที่มากระทบอยู่เสมอ เรื่องบางเรื่องก็ยากที่จะตัดใจลืมได้ง่ายๆ ในเวลาอันสั้น ยิ่งถ้าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ทำให้เราต้องเจ็บช้ำน้ำใจมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ลืมได้ยาก บางคนถึงกับเกิดอาการเครียดแค้นอาฆาตพยาบาทจนชีวิตดับไปก็มี ข้าพเจ้าก็คนๆ หนึ่งเหมือนกัน มีเลือดเนื้อ มีหัวใจ มีความรู้สึกเจ็บปวดเหมือนคนทั่วๆ ไป ข้าพเจ้าก็ได้รับความทุกข์ทั้งกายและจิตใจมากพอสมควร แต่ด้วยพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ที่ได้ชี้หนทางของการพ้นทุกข์ หลวงปู่ท่านได้สอนให้ข้าพเจ้าได้เข้าใจรู้จักการปล่อยวาง รู้จักการให้อภัย เพื่อถวายเป็นอภัยทาน แต่กว่าข้าพเจ้าจะเดินไปถึงจุดนั้นได้ ก็ใช้เวลาพอสมควร (ทุกท่านคงอยากทราบแล้วสิว่า มีเรื่องอะไรหนอที่ทำให้ข้าพเจ้าเจ็บช้ำน้ำใจได้ ถึงกับต้องหลีกออกมาจากทางโลก โดยไม่ห่วงเรื่องสมบัติเลย เอาล่ะบรรยายมามากพอแล้ว เข้าเรื่อง

สักที ข้าพเจ้าจะขอเล่านิทานแห่งชีวิตของข้าพเจ้าบางเรื่องแบบย่อๆ เพื่อให้ท่านผู้อ่านเป็นผู้ตัดสินเองนะ)

เรื่องมีอยู่ว่า ขณะที่ข้าพเจ้าตั้งท้องลูกคนแรกอยู่ ตอนนั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่า ตั้งท้องประมาณ 6 เดือนกว่าแล้วล่ะ ท้องโตพอสมควร มีอยู่วันหนึ่ง ข้าพเจ้ามัวแต่ทำงานบ้านจนลืมดูเวลาออกไปซื้อกับข้าวมื้อเย็น ทั้งตัวเองรู้สึกไม่ค่อยสบาย และก็เย็นมากจนจะมืดแล้วด้วย บ้านข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากตลาด ข้าพเจ้าจึงคิดว่า อยู่กันแค่สองคน เดี๋ยวสามีปิดร้านแล้วให้เขาไปซื้อก๋วยเตี๋ยว หรือข้าวผัดก็ได้มาคนละห่อก็ทานกันได้ เมื่อคิดดังนั้น ก็เดินออกมาหน้าบ้าน เพื่อจะบอกเขาว่า "คุณวันนี้ช่วยออกไปซื้อข้าวผัดหรือก๋วยเตี๋ยวก็ได้มาทานกันนะ เพราะวันนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย ไม่ได้ทำกับข้าว ฉันขอเป็นก๋วยเตี๋ยวก็แล้วกัน" ข้าพเจ้าพูดจบก็เดินเข้ามาในบ้าน เข้าใจว่าเขารับรู้สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดแล้ว เวลาประมาณ 1 ทุ่ม เขาก็ปิดร้านไปอาบน้ำแต่งตัว ขับรถออกไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ข้าพเจ้าอยู่บ้านก็รอเตรียมถ้วยจานเอาไว้ พอสักพักหนึ่ง ได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซค์เขากลับมา ข้าพเจ้าก็เดินไปเปิดประตู เขานำรถเข้ามาเก็บแล้วก็เดินไปหลังบ้าน ข้าพเจ้าปิดประตูบ้านแล้ว ก็เดินไปที่โต๊ะอาหารเพื่อที่จะไปทานก๋วยเตี๋ยวตามที่ข้าพเจ้าได้บอก

ให้เขาซื้อ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นก็คือ เขากำลังนั่งทานก๋วยเตี๋ยวอยู่ เห็นถุงก๋วยเตี๋ยวเปล่าที่เขาเททานวางอยู่ที่โต๊ะเพียงถุงเดียว ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า "คุณซื้อก๋วยเตี๋ยวมาถุงเดียวหรือ แล้วฉันล่ะ จะทานอะไร" เขาไม่ตอบอะไรนั่งกินเฉยๆ ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีเลยว่า เขาไม่สบอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว เพราะข้าพเจ้ารู้นิสัยเขาดีว่า ถ้าเขาไม่พอใจอะไรเขาจะไม่พูด และจะไม่เอาใครเลย เขาจะเอาแต่ใจของเขาเห็นแก่ตัวอย่างมากๆ เป็นประจำ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่พูดอะไร เพราะรู้ว่า พูดไปก็เท่านั้น พาลจะมีเรื่องขึ้นมาอีก

ข้าพเจ้าก็ได้แต่น้อยใจเป็นอย่างมาก เดินหนีเข้าห้องได้แต่เอามือลูบท้อง และพูดกับลูกในท้องว่า "ลูกอย่าดิ้นมากนะ แม่หิวข้าว" ความน้อยเนื้อต่ำใจก็ผุดขึ้นมา เรื่องราวต่างๆ ที่เคยถูกกระทำให้เจ็บช้ำก็ผุดขึ้นมามากมาย ทำให้เกิดความเจ็บช้ำน้ำใจเป็นทวีคูณ ยิ่งคนกำลังท้องด้วย ใครที่เคยท้องคงเข้าใจอารมณ์ของคนกำลังท้องได้ดีนะ สักพักข้าพเจ้าก็ออกมาจากห้องไปหาของกินในตู้เย็น ได้นม 2 กล่องเล็ก ดื่มแทนข้าว เพราะทนหิวไม่ไหว มันทรมานมาก แม่หิวลูกในท้องก็ต้องหิวเช่นกัน เมื่อลูกหิวเขาก็จะดิ้นมากขึ้น มันก็ทำให้แม่มีอาการเจ็บท้องมากขึ้น เขาไม่เคยคิดไม่เคยห่วงใยเลยว่า ลูกในท้องจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าดื่มนมเสร็จก็กลับเข้าห้องไปนอน สักพักความหิว

ก็มาเยือนอีกทั้งแม่และลูกได้แต่นอนทนหิวทั้งคืน ภาวนาในใจให้เช้าไวๆ จะได้ไปหาข้าวกิน

นี่คือเรื่องหนึ่งในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งเป็นความทรงจำที่ลืมได้ยากของข้าพเจ้า สืบเนื่องจากอดีตมาเรื่อยๆ เจ้ากรรมท่านนี้ (ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเจ้ากรรมของข้าพเจ้า) ก็ยังไม่ปล่อยข้าพเจ้ายังคงเล่นงานจองล้างจองผลาญไม่สิ้นสุด หนักบ้างเบาบ้าง เป็นระยะๆ

ในเมื่อข้าพเจ้าได้เลือกเดินมาทางธรรมแล้ว ข้าพเจ้าพยายามปล่อยวางกับอดีต อภัยให้กับทุกๆ เรื่องที่เขาได้กระทำไว้กับข้าพเจ้า จนทำให้ข้าพเจ้าสามารถลืมเรื่องต่างๆ ที่เจ็บช้ำน้ำใจ ไม่นำมาจดจำไว้ในจิตอีก จนกระทั่งปี พ.ศ. 2550 พญามารก็มาเล่นงานข้าพเจ้าอีกจนได้ (เจ้ากรรมท่านนี้ ข้าพเจ้าถือให้เป็นพญามารเลย) เขาโจมตีข้าพเจ้าอย่างหนัก ป่าวประกาศทั่วบ้านว่า ข้าพเจ้าเป็นคนลวงโลกหลอกลวงคน ไม่มีหลวงปู่ หลวงปู่ไม่มีจริง เขาคิดที่จะทำร้ายข้าพเจ้าคิดที่จะทำลายสถานปฏิบัติธรรมที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมา เพื่อถวายเป็นพุทธบูชาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถวายแด่พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร เพื่อเผยแผ่ธรรมะ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย ตามที่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจเอาไว้ ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเดินมาทางธรรม ออกจากทางโลก เมื่อเหตุต่างๆ ที่เขาทำ

ทุกอย่างเพื่อต้องการให้ข้าพเจ้าเกิดความเสียหาย ทั้งชื่อเสียงของข้าพเจ้า จนบางคนที่ได้รับรู้ถึงการกระทำของเขาได้บอกให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองบ้าง ข้าพเจ้าได้บอกกับคนเหล่านั้นว่า "ช่างเขาเถอะ เขาจะทำอะไรก็ให้เขาทำไป เราไม่ได้เป็นอย่างที่เขาพูด เขาว่าก็แล้วกัน เราจะไปเดือดร้อนทำไม" ข้าพเจ้าปล่อยให้เขาทำไป ส่วนข้าพเจ้าก็อยู่นิ่งๆ ไม่ได้โต้ตอบอะไร ไม่ได้แก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น เพราะข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่าไม่ได้เป็นอย่างที่เขาใส่ร้ายป้ายสีแล้วจะไปร้อนตัวทำไม ข้าพเจ้าได้นำเอาพระธรรมของพระพุทธองค์มาปฏิบัตินั้นเอง ในเมื่อพระพุทธองค์ยังโดนนางจินจาใส่ร้าย ท่านยังทรงนิ่งเฉยไม่โต้ตอบ จึงร้อนถึงเทวดาฟ้าดินก็มาลงโทษนางจินจาเอง ด้วยพระธรรมบทนี้เองที่ข้าพเจ้านำมาปฏิบัติ เทวดาฟ้าดิน สวรรค์มีตา ท่านต้องรู้ว่าใครทำดีใครทำชั่ว สิ่งไหนจริงสิ่งไหนเท็จ การเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ออกมาทั้งหมด พญามารหวังให้ข้าพเจ้าเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง แต่เทวดาฟ้าดินไม่เข้าข้างคนผิด สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง หลวงปู่มีจริงกลับมาช่วยเหลือข้าพเจ้าให้สร้างสถานปฏิบัติธรรมได้สำเร็จเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นจนถึงทุกวันนี้

และนับวันคนก็ยิ่งเข้ามาปฏิบัติธรรม มาให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือมากขึ้น จากคนที่เคยหลงเชื่อในคำใส่ร้ายดูถูกดูแคลนข้าพเจ้า ก็ยังหัน

กลับมาขอขมาให้ข้าพเจ้าอโหสิกรรมให้ และมาสวดมนต์ปฏิบัติธรรมตามข้าพเจ้า ศรัทธาในพระพุทธศาสนา ศรัทธาในองค์หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

อย่างไรเสียความดีเท่านั้นที่จะชนะพญามารทั้งหลาย ทำดีย่อมได้ดีทำชั่วย่อมได้ชั่ว ที่พูดมาทั้งหมดนี้ เพราะหลายๆ ท่านที่เคยทราบความเป็นมาของข้าพเจ้าจากหนังสือประวัติเล่ม 1 ก็อยากทราบว่าปัจจุบันนี้ความเป็นอยู่ของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร สถานปฏิบัติธรรมเจริญรุ่งเรืองขึ้นขนาดไหนแล้ว

ข้าพเจ้าต้องขอบคุณพญามารทั้งหลาย ที่ทำให้ข้าพเจ้าเห็นทุกข์ ถ้าไม่มีพญามารก็ไม่เห็นทุกข์ เมื่อทุกข์ถึงทุกข์ นั่นแหละเราจึงเห็นธรรม ท่านลองคิดดูสิว่าจริงไหม เมื่อมีเรื่องทุกข์ใจเมื่อไร สิ่งแรกที่คิดถึง คือ คุณพระ หรือหมอดู บางท่านยังอยากจะรู้ต่ออีกว่าแล้วลูกทั้งสองของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทุกวันนี้ลูกทั้งสองก็อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ส่งเสียให้ลูกได้เล่าเรียน ลูกชายคนโตปัจจุบันกำลังเรียนในระดับปริญญาเอก ทำงานเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ส่วนลูกสาวก็เรียนจบปริญญาโทมีงานทำที่มั่นคงแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ลูกทั้งสองคอยให้กำลังใจ บางครั้งก็เป็นที่ปรึกษา มาช่วยงานเวลาข้าพเจ้ามีงานสำคัญ มีงานอบรม

เยาวชนในโครงการแสงธรรมนำทาง...

ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ผิดเลยที่เลือกเดินทางธรรม ตามรอยครูบาอาจารย์ เอาพระธรรมของพระพุทธองค์และพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร มาปฏิบัติและใช้ในการดำเนินชีวิต จึงทำให้ข้าพเจ้าค้นพบความสุขทางใจอย่างแท้จริง ถึงแม้ทางกายจะเหน็ดเหนื่อยบางก็ตาม แต่ก็ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความท้อ มีแต่ความสุขที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เพื่อนร่วมโลกเดียวกัน มีความสุขกับการเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ มีความสุขกับการได้นำ พระธรรมของพระพุทธองค์มาเผยแผ่ให้เพื่อนมนุษย์ได้รับรู้ ได้มีดวงตาเห็นธรรมเช่นกัน

สุขสวัสดีจงมีแด่ทุกๆ ท่านนะค่ะ

บทเทิดทูนหลวงปู่

ขอเทิดทูน หลวงปู่เทพ โลกอุดร

ลูกขอพร น้อมพนม ก้มลงกราบ

ทุกชีวิต ในครอบครัว นครทรัพย์

ขอน้อมรับ ทุกถ้อยคำ ทำความดี

ขอสลัก ชื่อหลวงปู่ อยู่ในจิต

ทั่วทุกทิศ หลวงปู่ทราบ ศิษย์ถามหา

ทุกเรื่องราว กระจ่างได้ ในพริบตา

บุญนำพา ได้เป็นศิษย์ คิดทำดี

ไร้ที่อยู่ ปู่ช่วยได้ ให้สมหวัง

ส่งถึงฝั่ง ทั้งการค้า บ้านอาศัย

หลวงปู่ช่วย ให้หนี้สิน หมดสิ้นไป

สำเร็จได้ เพราะแรงใจ ปู่ให้มา

ทุกวันนี้ ที่ได้ดี เพราะมีปู่

ลูกหลานรู้ ทุกคนคิด จิตตั้งมั่น

หมั่นสวดมนต์ ภาวนา ทุกคืนวัน

จิตยึดมั่น หลวงปู่เทพ โลกอุดร

ลูกซาบซึ้ง ถึงรักแท้ แม่มอบให้

เป็นห่วงใย นั่งสมาธิ เชื่อมจิตปู่
บรรเทาทุกข์ เพิ่มพูนสุข ลูกรับรู้
แม่อุ้มชู แม่ช่วยเหลือ แม่เหนือใคร
เป็นเนื้อแท้ แม่เป็นเลิศ ประเสริฐศรี
เทิดทูนแม่ เป็นเดือนเด่น ยามราตรี
ชั่วชีวี รักแน่แท้ แม่มณีจันทร์...

เคารพรักอย่างสูง (ครอบครัวแจ้งนคร)

แม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา ทำพิธีบวงสรวงไหว้ครูประจำปี
ณ สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ปาฏิหาริย์ในวันตั้งเสาเอก

“ทุกคนต่างดีใจที่ได้เห็นเสาเอกตั้งขึ้นอย่างสง่า
เป็นสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่า สถานปฏิบัติธรรมกำลังจะเกิดขึ้น
ณ ที่แห่งนี้...”

การที่คนเราคิดจะสร้างบ้าน หรือคิดจะก่อสร้างวัตถุใดๆ ก็ตามที่ใหญ่นั้น มันเป็นเรื่องที่ท้าทายความสามารถของตนเป็นอย่างมาก คนๆ นั้นต้องมีทั้งกำลังทรัพย์ และบารมีควบคู่เกื้อหนุนกัน ไม่ใช่ว่าคิดจะสร้างก็สร้างได้ เริ่มต้นก็ต้องเตรียมหาสถานที่ที่จะก่อสร้าง การเตรียมแบบแปลนสิ่งก่อสร้าง อีกทั้งยังต้องหาช่างรับเหมา ต้องถมดินถางหญ้า และอีกหลายๆ ปัญหาจุกจิกที่ต้องเตรียมและแก้ไข ถ้าใครเคยก่อสร้างก็คงจะทราบปัญหาดี ที่สำคัญปัญหาใหญ่สุด ก็คือเรื่องเงินที่จะมาดำเนินงานก่อสร้างนั้นเอง ยิ่งข้าพเจ้าประสงค์จะสร้างสถานปฏิบัติธรรมด้วยแล้ว ยิ่งทำให้คิดหนักเข้าไปอีก ไหนจะต้องฟังเสียงนินทาจากผู้คนว่า “จะทำจริงหรือเปล่า หลอกหรือเปล่า” แต่เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่ปัญหาสำหรับข้าพเจ้า ปัญหามันอยู่ที่ว่าจะหาเงินมาจากไหนต่างหาก หันซ้ายแลขวาก็ยังมองไม่เห็นทางที่จะได้เงินมาเลย

ข้าพเจ้าจึงคิดว่าถ้าเราตั้งมั่นหมั่นสวดมนต์เจริญกรรมฐาน อธิษฐานจิตเพื่อขอให้หลวงปู่และเทวดามาช่วยเหลือ ให้ท่านเห็นถึงความตั้งใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสวดมนต์อธิษฐานจิตอ้อนวอนทุกวันเรียกหาทุกเวลาที่คิดถึง นั่งรำพึงรำพันต่อหน้ารูปเหมือนหลวงปู่ เช้า - เย็น - ก่อนนอน วันละ 3 เวลา พร้อมกับเรียกหาเทวดาด้วย

หลวงปู่และเทวดาท่านคงจะรำคาญข้าพเจ้าพอๆ กันละมั้ง จึงได้มาช่วยเหลือข้าพเจ้าจริงๆ

หลวงปู่ท่านมีเมตตาบอกฤกษ์ที่ดีให้ข้าพเจ้าทำพิธีตั้งเสาเอก หรือพูดอีกอย่างก็คือ วางศิลาฤกษ์นั้นเอง โดยได้กำหนดให้เป็น **วันที่ 4 มกราคม พ.ศ.2547** ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ เป็นวันที่จะดีทำการเริ่มต้น**สร้างศาลาหลังแรก (วิหารแดง) ที่มีขนาดความกว้าง 16 เมตร ยาว 24 เมตร ด้วยงบประมาณในการก่อสร้างถึง 2 ล้านกว่าบาท** ณ เวลานั้นข้าพเจ้ามีเงินอยู่ในมือแค่ 4 หมื่นบาท ยังไม่รู้ว่าจะหาเงินมาจากทางไหนเลย แต่เมื่อข้าพเจ้ามีความตั้งใจ ที่จะสร้างแล้วอะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด (สู้ตายจ๊ะ) ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับผู้รับเหมา ขอให้เขามาขุดหลุมมัดเสาเหล็ก เพื่อที่จะได้ทำพิธีตั้งเสาเอกตามฤกษ์ก่อน เมื่อตกลงกันได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้โทรไปแจ้งลูกศิษย์ที่อยู่กรุงเทพ และลูกศิษย์ที่อยู่ อ.พล กับ อ.แก้งคร้อ ประมาณ 30 คนเท่านั้น ให้มาร่วมพิธีกัน ข้าพเจ้าเลือกบอกแต่ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดเท่านั้น เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าสร้างไม่สำเร็จแล้ว กลัวจะอายผู้คน

และแล้ววันสำคัญก็ใกล้มาถึง **วันเสาร์ที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2547** ลูกศิษย์ที่อยู่กรุงเทพฯ ต่างก็ทยอยเดินทางมาถึงประมาณบ่าย 2 โมงกว่า ทุกคนต่างก็เก็บสัมภาระของตัวเองเข้าที่พัก

ลูกศิษย์ที่อยู่เมืองพลก็ทยอยกันมา รวมแล้วก็ประมาณ 10 กว่าคน ต่างก็ไถ่ถามสารทุกข์สุขดิบกันเรียบร้อย ก็มาตั้งวงปรึกษากันว่า พรุ่งนี้ (วันอาทิตย์ที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547) **จะทำพิธีตั้งเสาเอก สร้างศาลาหลังแรก ต้องเตรียมสิ่งของอะไรกันบ้าง** ใครทำหน้าที่อะไรบ้าง โดยมีข้าพเจ้าเป็นประธานในการประชุม เมื่อแบ่งหน้าที่กันเรียบร้อยแล้วก็ตกเย็นพอดี ต่างก็แยกย้ายกันไปทำธุระส่วนตัว คนที่มีหน้าที่เข้าครัวทำอาหารก็ไปจัดการ ส่วนตัวข้าพเจ้าเองก็ไปเตรียมของที่จะต้องใช้ในวันพรุ่งนี้ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเตรียมของอยู่ **ข้าพเจ้าก็เหลือบมองไปเห็นแหวนกับเงินวางอยู่ที่โต๊ะข้างที่นั่งของหลวงปู่** ข้าพเจ้าก็คิดว่า คงเป็นของลูกศิษย์คนใดคนหนึ่งมาวางไว้

หลังจากนั้นก็ถึงเวลาทานข้าวเย็นกัน ทุกคนก็มาพร้อมหน้าพร้อมตาลงมือทานข้าวกัน ขณะกำลังทานข้าวนั้น ข้าพเจ้าก็พูดขึ้นว่า **“ใครลืมถอดแหวนทองวางไว้อยู่ที่โต๊ะข้างที่นั่งหลวงปู่ มีเงินอยู่ด้วย ไปเก็บขึ้นเสียนะเดี๋ยวคนอื่นมาหยิบไปหรอก”** ข้าพเจ้าพูดจบ ทุกคนต่างก็หันมองหน้ากัน ถามกัน **ก็ไม่มีใครแสดงตัวเป็นเจ้าของ** แล้วแหวนทองกับเงินนี้มาจากไหน ข้าพเจ้าก็ยังไม่หายข้องใจ ถามลูกศิษย์ว่า “ตอนที่พวกเธอมา มีใครมาหาหลวงปู่อีกหรือเปล่า” แต่ละคนก็บอกว่า ตั้งแต่พวกเขามายังไม่เห็นมีใครมาหาหลวงปู่ หรือคุณแม่เลย

แล้วใครเอาแหวนทองกับเงินมาวางไว้หนอ ทุกคนต่างทำหน้างงๆ กัน อย่าว่าแต่ลูกศิษย์เลย ข้าพเจ้าก็งงเหมือนกัน

ข้าพเจ้ากับลูกศิษย์จึงไปหยิบแหวนทองกับเงินที่วางอยู่นั้น เอามาพิจารณาดู ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า **"ดูแหวนนี้เนื้อทองเหมือนทองโบราณเลย"** แล้วต่างคนต่างก็วิพากษ์วิจารณ์กันไป ส่วนตัว**ข้าพเจ้าเข้าใจได้ทันทีว่า หลวงปู่หรือเทวดา ท่านคงมาวางไว้ให้อย่างแน่นอน** ข้าพเจ้าก็ไม่พูดอะไรอีก เก็บแหวนกับเงินใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อและทานข้าวกันต่อ ลูกศิษย์ต่างนั่งสนทนากันอีกสักพักก็แยกย้ายกันไปอาบน้ำ เพื่อมาสวดมนต์ทำวัตรเย็น นั่งกรรมฐานกันพักสัก แล้วแยกย้ายกันไปพักผ่อนหลับนอน

เช้าวันรุ่งขึ้นวันสำคัญของการเริ่มต้น (วันอาทิตย์ที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547) ทุกคนต่างตื่นนอนแต่เช้า นั่งทานข้าวต้ม กาแฟเรียบร้อยกันแล้ว ก็พากันขนของขึ้นรถ เพื่อเดินทางไปยังสถานที่ที่จะก่อสร้าง ซึ่งอยู่ห่างจากสถานที่เดิมไปเป็นระยะทางประมาณ 6-7 กิโลเมตร ทุกอย่างพร้อมก็พากันเดินทาง พอถึงที่หมายแล้วต่างก็ช่วยกันขนของลงจากรถ เพื่อจัดเตรียมโต๊ะบวงสรวงในการประกอบพิธี สักพักลูกศิษย์จากที่ต่างๆ ก็ทยอยกันมาอย่างพร้อมเพรียงกัน พอถึงเวลา 9 โมงตรง ข้าพเจ้าก็เริ่มทำพิธีบวงสรวง

โดยจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ขอขมาเจ้าที่เจ้าทาง บอกกล่าวแม่ธรณีและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายตามลำดับ เป็นอันเสร็จพิธีบวงสรวง

หลังจากนั้นข้าพเจ้านำลูกศิษย์สวดมนต์ เพื่อตั้งเสาเอก ในระหว่างที่ข้าพเจ้าและลูกศิษย์กำลังสวดมนต์อยู่นั้น คนไม่รู้มาจากไหนหลั่งไหลมากันเต็มสถานที่ตรงนั้น แน่นไปหมด จากลานกว้างๆ ดูแคบลงไปทันที ทุกคนที่มาต่างมาร่วมทำบุญกับข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าต้องบอกให้ลูกศิษย์ไปเอาถังใส่น้ำมาใส่เงินที่คนมาร่วมทำบุญ

ข้าพเจ้าเห็นคนมาทำบุญกันมากมายก็แอบดีใจ แต่ก็กังวลอยู่ในใจว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมอาหารไว้ต้อนรับคนมาร่วมบุญ เพราะไม่คิดว่าจะมีคนมามากมายขนาดนี้ จึงได้ไปกระซิบบอกลูกศิษย์ให้ไปซื้อขนมจีนน้ำยาในตลาดมาเลี้ยงแขก ข้าพเจ้าก็ดำเนินการทำพิธีตั้งเสาเอกต่อจนเสร็จเรียบร้อย ทุกคนต่างดีใจที่ได้เห็นเสาเอกตั้งขึ้นอย่างสง่าเป็นสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่า สถานปฏิบัติธรรมกำลังจะเกิดขึ้น ณ ที่แห่งนี้ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

เมื่อพิธีทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ความรู้สึกหิวข้าวก็เริ่มเข้ามา เพราะมันสายมากแล้วยังไม่ได้ทานข้าวกันเลย ข้าพเจ้าหันกลับมาเพื่อจะเรียกลูกหลาน และแขกทุกคนไปทานขนมจีนที่สั่งให้ลูกศิษย์ไปซื้อมาจากตลาด แต่เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น **คนที่มาร่วมงาน**

มากมายหายไปไหนกันหมดแค่ชั่วพริบตา คงเหลือแต่บรรดาลูกศิษย์ที่สนิทที่คอยช่วยงานอยู่เท่านั้น แล้วคนที่มาร่วมงานหายไปไหนกันหมดหนอ แต่ละคนก็งงๆ กันไป ทำไมกลับกันไปเร็วจัง คนเหล่านี้มาจากที่ไหนกัน มาเร็วไปเร็วยังกับหายตัวได้ ทุกคนต่างก็ขนลุก วิพากษ์วิจารณ์กันไปอีก เป็นอันว่าขนมจีนน้ำยาเหลือเต็มหม้อ ไม่มีใครมากินนอกจากลูกศิษย์ที่อยู่ช่วยงานเท่านั้น (ท่านผู้อ่านคิดเอาเองนะค่ะว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นใครมาจากไหนกัน)

แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วคิดว่า **ต้องเป็นคนเมืองบังบดที่มาร่วมทำบุญสร้างกุศลอย่างแน่นอน เพราะคนเมืองบังบดนั้นเขามีศีลมีธรรม และมีฤทธิ์สามารถแปลงกายได้ บุคคลเหล่านี้เขารู้ดีถึงการสร้างบุญกุศลมากกว่ามนุษย์เราเสียอีก เขารู้ว่าการสร้างสถานปฏิบัติธรรมเพื่อเผยแผ่พระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นการสร้าง “มหาบุญ”** (คือได้รับผลของบุญมากนั่นเอง)

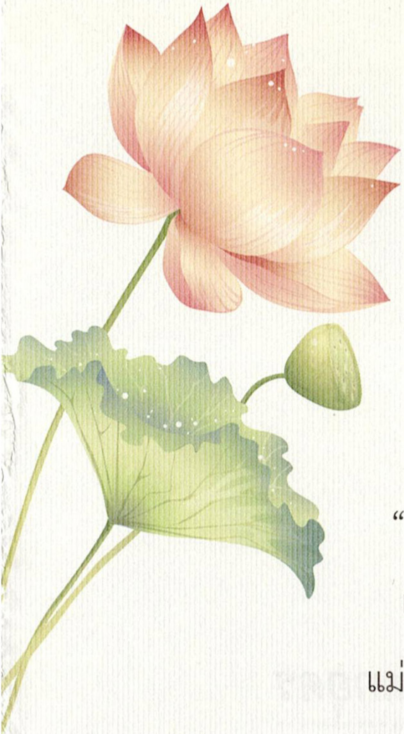
ในที่สุดการดำเนินงานก่อสร้างต่างๆ ก็สำเร็จจนเป็นสถานปฏิบัติธรรมที่ร่มเย็นตามที่ท่านเห็นจวบจนทุกวันนี้ ถึงแม้ระหว่างการก่อสร้างจะมีอุปสรรคปัญหามากมาย พญามารทั้งหลายที่พยายามคอยเล่นงานขัดขวางข้าพเจ้า ก็ไม่สามารถทำให้ข้าพเจ้าท้อถอย แต่กลับยิ่งทำให้ข้าพเจ้ามีมานะมุ่งมั่นเข้มแข็งมากขึ้น เป็นพลังให้ข้าพเจ้าสามารถทำงานนี้ได้สำเร็จ...

วิหารแดงโลกอุดร ศาลาหลังแรกที่ปลูกสร้างบนพื้นที่
สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

โต๊ะบวงสรวงในพิธีบวงสรวงไหว้ครูประจำปี บริเวณหน้าวิหารแดง

เดิมพันด้วยชีวิต

“จากผืนดินเวิ้งว้างมีแต่หญ้า
เป็นที่ป่ารกร้างไม่หน้ามอง
แม่ต้องลุยถากถางจนเรียบเตียน
ถูกหนามทิ่มตำเจ็บเท้าจำต้องทน
ต้องหาดินมาถมมหาศาล
ดินที่ถมเป็นก้อนแข็งเหลือคณา
สองมือแม่คอยทุบให้สลาย
ค่อยๆ ทุบในที่สุดก็เสร็จได้...”

ครั้งแรกที่ได้พบ
พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

"ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้านี้ หนูจะต้องมีหน้าที่เผยแผ่พุทธศาสนา
ช่วยเหลือผู้คนที่เขามีเรื่องเดือดร้อนทุกข์ใจ
ให้เขาได้บรรเทาทุกข์ลง พร้อมกับเผยแผ่ธรรมไปด้วย
เพราะคนที่มีทุกข์นั้นย่อมเข้าถึงธรรมได้ง่ายขึ้น..."

ข้าพเจ้ายังไม่เคยบอกเล่า หรือเขียนเรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้พบหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรเป็นครั้งแรก ในหนังสือเล่มไหนเลย ข้าพเจ้าจะขอเขียนลงในหนังสือประวัติของข้าพเจ้าเล่ม 2 เพียงเล่มเดียวเท่านั้น เพื่อเป็นการเล่าสู่กันฟัง...

เมื่อ...กลางเดือนกันยายน พ.ศ. 2528 ขณะนั้นข้าพเจ้าก็เป็นชาวบ้านธรรมดาๆ คนหนึ่ง กำลังตั้งท้องลูกคนที่สองได้ประมาณ 6 เดือนเศษ ชีวิตของข้าพเจ้าก็เหมือนคนที่มีครอบครัวทั่วๆ ไป ที่ต้องทำกับข้าว เลี้ยงลูก เป็นแม่บ้านแม่เรือนคอยดูแลสามี รับส่งลูกคนโตไปโรงเรียน ลูกคนโตของข้าพเจ้าเป็นลูกชาย ตอนนั้นก็เรียนอยู่ชั้นอนุบาล 2 ส่วนลูกคนที่สองก็กำลังอยู่ในท้องอีกไม่กี่เดือนก็ได้ลืมตาดูโลก บ้านของข้าพเจ้าอยู่ติดถนนมิตรภาพ และอยู่ห่างจากตลาดพอสมควร จากบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่จะมีถนนเส้นทางหนึ่ง สามารถไปตลาดและเข้าในเมืองพลได้ แต่ไม่ค่อยมีรถวิ่งมากเหมือนถนนเส้นทางอื่น ข้าพเจ้าจึงใช้ถนนเส้นทางนี้ไปตลาดและส่งลูกไปโรงเรียนเป็นประจำวันละ 3 รอบ เช้า 7 โมงครึ่งต้องส่งลูกไปโรงเรียน 11 โมง ไปส่งข้าวกลางวันลูกที่โรงเรียน และบ่าย 3 โมง ไปรับลูกกลับบ้าน และไปซื้อกับข้าว บางวันใช้เส้นทางนี้ถึง 4 รอบก็มีแล้วแต่ธุระที่จะต้องเข้าไปตลาด ถนนเส้นนี้มีช่วงหนึ่ง ข้างทางจะมีลานกว้างสำหรับเอาไว้ตาก

มันสำปะหลัง แต่เจ้าของเขาเลิกใช้แล้วจึงปล่อยให้รกร้างมีหญ้าขึ้นปกคลุมไปหมด ช่วงที่เป็นพื้นปูนก็ยังพอเดินเข้าไปได้ ถ้ามองเลยเข้าไปก็จะเห็นต้นฉ่ำฉ่าขนาดใหญ่ตระหง่านตา มองดูเผินๆ ก็หน้ากลัวเหมือนกัน ชาวบ้านเก่าแก่ที่เคยอยู่แถวนั้นต่างก็เล่าลือว่า ลานมันนี้มีผีดุ เจ้าที่เจ้าทางดุ ไม่มีใครกล้าเข้าไปลานมันนี้ ยิ่งถ้าขี่รถมอเตอร์ผ่านมาแถวนี้ในเวลากลางคืน พอถึงจุดนี้จะต้องเร่งเครื่องให้เร็วขึ้นเพื่อที่จะได้ผ่านไปไวๆ ข้าพเจ้าคนหนึ่งล่ะที่กลัวผีเป็นที่สุด

แต่คนเราก็แปลกอย่าง **ยิ่งรู้ว่าน่ากลัวก็ยิ่งอยากรู้อยากเห็นว่าผีดุจริงอย่างที่ชาวบ้านเขาเล่าลือหรือเปล่า** ข้าพเจ้าเองก็อยากรู้เหมือนกัน เวลาขี่รถผ่านไปทางนั้นก็อดเหลียวไปมองที่ต้นไม้ใหญ่ไม่ได้ทั้งขาไปขากลับ บางครั้งข้าพเจ้าก็คิดตั้งใจว่า ถ้าขี่ไปถึงจุดนั้นจะไม่หันไปมอง แต่พอถึงก็อดหันไปมองไม่ได้สักที ข้าพเจ้าพิจารณาดูต้นไม้นั้นก็ดูร่มรื่นดี ทำไมชาวบ้านถึงเล่าลือว่าผีดุ จากถนนถึงต้นไม้ก็ลึกเข้าไปประมาณ 3-4 เมตรเท่านั้น มองดูแล้วก็ไม่หน้ากลัวอะไรนัก

และแล้วมีอยู่วันหนึ่งเวลาประมาณ 10 โมงกว่าๆ ข้าพเจ้าได้ขี่รถเพื่อไปซื้ออาหารมื้อกลางวัน โดยได้ขี่ผ่านเส้นทางนี้เป็นปกติ **พอมาถึงลานมันข้าพเจ้าก็อดไม่ได้ที่จะหันเข้าไปมองที่ต้นไม้ใหญ่นั้นข้าพเจ้ามองเข้าไปเห็นมีคนนั่งอยู่ใต้ต้นไม้** ข้าพเจ้าขี่รถชะลอ

เพื่อต้องการมองให้ชัดเจนว่า เป็นคนหรือผีที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้กันแน่ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าเป็นผีคงไม่มาหลอกตอนกลางวันสิ ผีมันต้องหลอกตอนกลางคืน เมื่อคิดได้อย่างนั้นก็จอดรถ ลงมายืนอยู่บนฟุตบาท เพื่อพิจารณาให้แน่ใจก่อน จึงเดินเข้าไป **ข้าพเจ้าเห็นพระภิกษุสงฆ์ท่านนั่งอยู่ มองจนแน่ใจแล้วว่าเป็นพระจริงๆ ข้าพเจ้าคิดว่า คงเป็นพระธุดงค์อย่างแน่นอน** ข้าพเจ้าก็ไม่รีรอเดินเข้าไปหาทันที ร้อนก็ร้อนท้องก็โต แต่ความอยากรู้อยากเห็นมากกว่า ความกลัวผีหายไปเลย ข้าพเจ้าเคยได้ยินคนพูดว่า ทำบุญกับพระธุดงค์ได้บุญมาก จึงอยากจะทำบุญก่อนคลอดลูก บุญจะได้คุ้มครองให้คลอดลูกอย่างปลอดภัย

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปถึงก็นั่งลงก้มกราบพระธุดงค์รูปนั้น 3 ครั้ง อย่างไม่ถนัดนัก พอข้าพเจ้าก้มกราบเสร็จได้เงยหน้าขึ้น เห็นท่านมองมาที่ข้าพเจ้าด้วยความเมตตา ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า “หลวงพ่อธุดงค์มาจากไหนค่ะ” พร้อมกับมองบริเวณรอบๆ ว่า มีรูปอื่นอีกหรือเปล่า ข้าพเจ้ามองก็ไม่เห็นมีใครมีแต่ท่านรูปเดียว ของใช้ก็ไม่มีอะไรเลย เห็นมีบาตรตั้งอยู่ใบเดียว ท่านไม่พูดอะไรคงนั่งเฉยอยู่ ข้าพเจ้าจึงถามท่านอีกว่า “หลวงพ่อฉัน อาหารเที่ยงหรือยังค่ะ หนูกำลังจะไปซื้ออาหาร หลวงพ่อคอยหนูเดี๋ยวนะ หนูจะรีบไปซื้ออาหารก่อน ท่านก็ยังไม่พูดอะไร ข้าพเจ้าได้ก้มกราบ และลุกออกมา

ข้าพเจ้าขี่รถเข้าไปตลาดไปซื้อข้าวมันไก่ ข้าวหมูแดง พร้อมกับน้ำดื่ม แล้วก็กลับมาจอดรถไว้ที่เดิม กลับเข้าไปหาท่านอีกครั้ง ท่านยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ข้าพเจ้าก้มกราบอีกครั้งและก็ถวายข้าวกับน้ำดื่มที่ซื้อมา ท่านรับแล้วก็วางไว้ข้างๆ และพูดขึ้นว่า

"หลวงพ่อไม่หิวหรอก" ท่านพูดต่อว่า **"หนูท้องได้กี่เดือนแล้วล่ะ"** ข้าพเจ้าตอบว่า **"หนูท้องได้ 6 เดือนแล้วค่ะหลวงพ่อ"** ท่านมองข้าพเจ้าแล้วก็ยิ้มๆ อย่างมีเมตตา ได้พูดลอยๆ ขึ้นว่า **"ได้ลูกชายแล้ว เด็กในท้องจะเป็นลูกสาวก็พอดีชายหนึ่งหญิงหนึ่งสองคนพองาม"**

ข้าพเจ้าได้ยินท่านพูดก็ทึ่งทันที และคิดว่า ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีลูกชาย ส่วนคนที่สองยังอยู่ในท้องเป็นผู้หญิง แต่จะเป็นลูกสาวหรือลูกชายอีก 3 เดือนรู้กัน ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า "หลวงพ่อรู้ได้อย่างไรว่าหนูมีลูกชาย หลวงพ่อดูดวงเป็นด้วยหรือค่ะ ถ้าอย่างนั้นช่วยดูให้หนูหน่อยสิค่ะว่าหนูจะมีบ้านอยู่ไหม เพราะทุกวันนี้หนูยังอาศัยบ้านของคนอื่นอยู่ แล้วหนูจะมีโอกาสรวยไหมค่ะ" พระธุดงค์ไม่ตอบคำถามของข้าพเจ้า แต่กลับพูดขึ้นว่า **"ทำอย่างไรก็มีลูกสองคนชายหนึ่งหญิงหนึ่ง"** ท่านพูดอยู่แค่นี้ แล้วก็นั่งเฉยๆ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมหยุด ยังถามท่านต่อว่า "หลวงพ่อหนูจะรวยไหม ตอนนี้หนูจน

จริงๆ นะ หนูยังไม่มีบ้านอยู่เลย หนูอยากมีบ้าน หนูพอจะมีบุญได้มีบ้านไหมค่ะหลวงพ่อ” ท่านกลับพูดว่า **“ให้หนูอดทนชดใช้หนี้กรรมเก่าไปก่อน หนูหมั่นสวดมนต์รักษาศีลให้สม่ำเสมอเมื่อถึงเวลาแล้วหนูจะรู้เอง”**

ข้าพเจ้าได้ตอบท่านว่า “ทุกวันนี้หนูก็สวดมนต์ แต่หนูสวดมนต์ทางศาสนาคริสต์ค่ะ เพราะหนูสวดของศาสนาพุทธไม่เป็น หนูนับถือศาสนาคริสต์ตามพ่อแม่มาแต่กำเนิดค่ะหลวงพ่อ แต่หนูก็ศรัทธาในศาสนาพุทธ หนูอยากทำบุญแต่กลัวทำไม่ถูกแล้วจะเป็นบาปค่ะ” พระธุดงค์ฟังข้าพเจ้าพูดท่านก็ยิ้มๆ และก็พูดขึ้นว่า **“หนูคิดดี ทำดีก็คือบุญ หนูมีความเมตตาเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว หนูจำที่หลวงพ่อพูดไว้นะ ถ้าลูกของหนูทั้งสองคนโตแล้ว หนูจะมีบ้านมีที่อยู่อาศัย หนูจะต้องเป็นที่พึ่งของคนมากมาย จะมีคนศรัทธาและกราบไหว้หนูๆ จะมีพร้อมทุกอย่าง ส่วนลูกของหนูทั้งสองคน จะเป็นคนดีมีอนาคตดี แต่กว่าจะถึงวันนั้นหนูต้องมีความอดทน และมีความเพียรขอให้หนูหมั่นสวดมนต์ รักษาศีลห้า เดี๋ยวจะมีคนนำเอาบทสวดมนต์มาให้ หนูสวดมนต์ตามบทสวดนั้นๆ นะ อย่าลืมที่หลวงพ่อพูด”**

ท่านพูดจบข้าพเจ้าก็พูดว่า “หลวงพ่อบอกว่า จะมีคนศรัทธาหนู จะมีคนมาพึ่งพา มันคงเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะทุกวันนี้หนูยัง

ลำบากอยู่เลย แล้วจะได้เงินมาจากไหน นอกจากหลวงพ่อจะให้หนูมีโชคถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง แต่หนูคงไม่มีบุญขนาดนั้นหรอกมันเกินบุญวาสนาหนูค่ะหลวงพ่อ” ท่านนั่งอมยิ้มฟังข้าพเจ้าพูดจนจบ แล้วท่านก็พูดขึ้นว่า “เอาเถอะหนูทำตามที่หลวงพ่อบอก ขยันสวดมนต์รักษาศีลเอาไว้นะ” พูดจบท่านก็หลับตาไม่พูดอะไรต่ออีก

ข้าพเจ้าได้ถามคำถามอีกหลายข้อ แต่ก็ไม่มีคำตอบอะไรจากท่านอีก ข้าพเจ้าได้สังเกตดูตรงที่ท่านนั่ง ไม่มีมุ้งหมอนผ้าห่มอะไรเลย ข้าพเจ้าคิดเป็นห่วงท่านจะโดนยุงกัด และเวลากลางคืนอากาศก็เย็นมากด้วย เมื่อคิดอย่างนั้นแล้ว จึงพูดขึ้นว่า “หลวงพ่อคอยหนูเดี๋ยวนะ หนูจะกลับไปเอาผ้าห่มมุ้งหมอนมาให้หลวงพ่อเพราะแถวนี้ยุงชุมมาก อากาศก็เย็นด้วย” ท่านยังคงนั่งหลับตานิ่งเฉยไม่พูดอะไรเหมือนเดิม ข้าพเจ้าจึงก้มกราบ และเดินออกมาขี่รถกลับบ้าน

ข้าพเจ้ากลับมาที่ลานมันอีกครั้งพร้อมกับผ้าห่มมุ้งหมอนหิ้วพะรุงพะรังเข้าไปตรงที่พบท่านนั่งอยู่ แต่คราวนี้ไม่เห็นท่าน เห็นแต่ข้าวและน้ำดื่มที่ข้าพเจ้าได้นำมาถวายเมื่อกลางวันยังวางอยู่ที่เดิม ข้าพเจ้าได้ตะโกนเรียก “หลวงพ่ออยู่ไหนค่ะ” ตะโกนเรียกอยู่สักพักก็ไม่เห็นใครเลย ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านอาจจะไปทำธุระเดี๋ยวก็คงกลับมา ข้าพเจ้านั่งคอยท่านอยู่เกือบชั่วโมง เวลาก็เย็นจนจะมืดแล้ว

ข้าพเจ้าต้องไปรับลูกชายด้วยจึงตัดสินใจหิ้วของกลับ คิดไว้ว่าพรุ่งนี้จะนำอาหารมาถวายท่านใหม่

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้ตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะตั้งใจไว้แต่เมื่อวานว่าจะทำอาหารไปถวายพระธุดงค์ ข้าพเจ้าจึงจัดเตรียมทำอาหารเสร็จก็นำใส่ปิ่นโต ข้าพเจ้าคิดว่าจะนำอาหารปิ่นโตไปถวายท่านก่อนแล้วจึงกลับมารับลูกชายไปโรงเรียน คิดได้ดังนั้นแล้วข้าพเจ้าก็รีบขี่รถออกไป พอไปถึงข้าพเจ้าก็จอดรถไว้ที่เดิม แล้วก็หิ้วปิ่นโตเดินเข้าไปหาท่าน แต่พอไปถึงก็ไม่พบท่าน ข้าพเจ้าก็ตะโกนเรียก “หลวงพ่ออยู่ไหมค่ะ” ก็ไม่มีเสียงตอบเช่นเคย

ข้าพเจ้านั่งรอสักพักหนึ่ง จึงตัดสินใจว่าจะวางปิ่นโตและน้ำดื่มไว้ที่นี่แหละ เพราะกลัวจะกลับไปรับลูกไปโรงเรียนไม่ทัน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหลวงพ่อท่านกลับมาคงทราบเองว่าเป็นของข้าพเจ้าที่นำมาถวาย ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านป้อนข้าวลูกเสร็จก็ขี่รถไปส่งโรงเรียน ขากลับข้าพเจ้าก็แวะเข้าไปดูว่าท่านกลับมาหรือยัง แต่ปรากฏว่าไม่เห็นท่านเลย ปิ่นโตและน้ำดื่มก็ยังตั้งอยู่ที่เดิม ข้าพเจ้าคิดว่าท่าน อาจจะกลับวัดไปแล้ว หรือเดินธุดงค์ต่อไปที่อื่นอีก ข้าพเจ้าจึงหิ้วปิ่นโตและน้ำดื่มกลับบ้าน **หลังจากวันนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นพระธุดงค์รูปไหนมาปักกรดที่ใต้ต้นไม้ใหญ่นี้อีกเลย**

หลังจากนั้นไม่กี่เดือนข้าพเจ้าก็คลอดลูกคนที่สอง **พอคุณหมอบอกว่าได้ลูกสาว ข้าพเจ้านึกถึงคำทำนายของพระธุดงค์รูปนั้นทันที** และคิดว่าท่านดูหมอแม่นจังเลย ข้าพเจ้าคิดต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าจะมีบ้านมีทุกอย่างพร้อม มีคนนับถือศรัทธา เป็นที่พึ่งของเพื่อนมนุษย์ มันจะเป็นความจริงหรือเปล่าหนอ แต่ที่รู้ๆ ตอนนี้ยังมองไม่เห็นทางเลยว่าเงินมันจะได้มาจากทางไหน อย่างไรก็ตามมันก็ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้นมาบ้าง

กาลเวลาไม่เคยคอยใครหมุนเวียนไปอย่างรวดเร็ว เผลอแป๊บเดียวลูกสาวข้าพเจ้าก็อายุ 2 ขวบกว่า ส่วนลูกชายอายุได้ 4 ขวบกว่าแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยลืมคำทำนายของพระธุดงค์รูปนั้นเลย ในใจลึกๆ ของข้าพเจ้าอยากจะพบท่านอีกสักครั้ง เพื่อจะบอกท่านว่าข้าพเจ้าได้ลูกสาวจริงๆ ข้าพเจ้าได้แต่คิดถึงท่าน อยากจะคุยกับท่านรู้สึกเป็นห่วงท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจึงคิดถึงแต่ท่าน ทั้งๆ ที่พบท่านก็แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

และแล้ววันแห่งการรอคอยก็มาถึง มีอยู่วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ขี่รถไปส่งข้าวกลางวันให้ลูกที่โรงเรียน พอขี่ไปถึงลานมัน ข้าพเจ้าก็อดที่จะเหลียวไปมองที่ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นอย่างมีความหวังเหมือนทุกครั้งว่า อาจจะได้พบพระธุดงค์รูปนั้นอีก และแล้วความหวังของข้าพเจ้าก็มาถึง ข้าพเจ้ามองเข้าไปเห็นมีพระรูปหนึ่งนั่งอยู่ ข้าพเจ้า

ดีใจมาก แต่ไม่นานก็มาฉุกคิดว่าจะใช่พระธุดงค์รูปนั้น หรือจะเป็นพระรูปใหม่หรือเปล่า แต่ข้าพเจ้าก็รำพึงกับตัวเองว่า “หลวงพ่ออย่าเพิ่งไปไหนนะ ขอให้หนูไปส่งข้าวให้ลูกก่อน เดี๋ยวหนูจะกลับมาทำบุญด้วย” พอไปส่งข้าวป้อนข้าวลูกเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็รีบขี่รถไปตลาดเพื่อซื้ออาหารแห้งไปถวายท่าน

ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะเป็นพระรูปเก่าที่ข้าพเจ้าเคยพบ หรือเป็นรูปใหม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็อยากจะทำบุญกับท่าน เมื่อซื้อของเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบขี่รถกลับมาที่ลานมันจอดรถไว้ที่เดิม แล้วก็หิ้วของเดินเข้าไปหาพระธุดงค์ที่ท่านนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ เดินไปภาวนาไปว่าขอให้เป็นพระธุดงค์รูปเก่าเทอญ

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปถึงเห็นหน้าท่าน ข้าพเจ้าสุดแสนจะดีใจนั่งลงก้มกราบท่าน ท่านมองหน้าข้าพเจ้าแล้วก็ยิ้ม ข้าพเจ้านั่งลงอย่างเรียบร้อยแล้วก็ถามท่านว่า “หลวงพ่อไปอยู่ที่ไหนมาค่ะตั้งหลายปีวันนั้นหนูเอาผ้าห่มมุ้งหมอน พร้อมกับทำกับข้าวมาถวายหลวงพ่อแต่หลวงพ่อก็ไม่อยู่ หลวงพ่อไปตั้งแต่เมื่อไรค่ะ ทำไมไม่บอกหนูเลยแต่ไม่เป็นไรค่ะหลวงพ่อวันนั้นยังไม่ได้ถวายทำบุญกับหลวงพ่อ วันนี้หนูขอทำบุญถวายปัจจัยและอาหารแห้งหลวงพ่อนะค่ะ” พูดจบข้าพเจ้าก็นำเงินและอาหารแห้งที่ซื้อมาถวายท่าน

พระธุดงค์ท่านรับของจากข้าพเจ้าแล้วก็วางไว้ข้างๆ พร้อมกับพูดขึ้นว่า "หลวงพ่อมาครั้งนี้มีธุระจะมาคุยกับหนูนิดหน่อย" ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า "หลวงพ่อจะใช้ให้หนูทำอะไรหรือค่ะ" ท่านพูดขึ้นว่า **"หนูฟังหลวงพ่อพูดแล้วจำเอาไว้นะ ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้านี้ลูกของหนูสองคนโตพอสักหน่อย หนูจะต้องมีหน้าที่เผยแผ่พุทธศาสนาช่วยเหลือผู้คนที่เขามีเรื่องเดือดร้อนทุกข์ใจให้เขาได้บรรเทาทุกข์ลงพร้อมกับเผยแผ่ธรรมไปด้วย เพราะคนที่มีทุกข์นั้นย่อมเข้าถึงธรรมได้ง่ายขึ้น จะมีคนมาขอพึ่งพาหนูมากมาย ขอให้หนูหมั่นสวดมนต์รักษาศีลห้าให้ครบ หนูรู้จักศีลห้าไหม"** ท่านถามข้าพเจ้าๆ ได้ตอบไปว่า "รู้จักค่ะหลวงพ่อ เพราะทุกวันนี้หนูก็พยายามรักษาศีลห้าอยู่ค่ะ เพราะศาสนาคริสต์ก็มีการรักษาศีลห้าเช่นกันค่ะ" ท่านฟังข้าพเจ้าพูดแล้วก็ยิ้มๆ พร้อมกับพูดขึ้นว่า **"ดีแล้วหนูสวดมนต์ทางศาสนาคริสต์แล้ว ขอให้หนูสวดมนต์ทางศาสนาพุทธบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากาด้วยนะ"** ข้าพเจ้าได้พูดกับท่านว่า "หลวงพ่อบทสวดมนต์ที่หลวงพ่อบอกให้หนูสวด หนูไม่รู้จักแล้วหนูจะไปหาซื้อหนังสือสวดมนต์ที่หลวงพ่อบอกได้ที่ไหนค่ะ" ท่านยิ้มและพูดว่า "หนูไม่ต้องไปหาซื้อหรอกเดี๋ยวจะมีคนนำบทสวดมนต์นี้มาให้หนูเอง **หนูหมั่นสวดมนต์รักษาศีลห้าอย่างสม่ำเสมอนะ ทำตาม**

ที่หลวงพ่อบอกสักวันหนึ่งหนูจะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดเอง" พระธุดงค์ท่านพูดจบก็นั่งหลับตาเหมือนเมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้าเข้าใจทันทีว่าท่านหยุดการสนทนาแล้ว ถึงแม้ข้าพเจ้าจะถามอะไรอีกท่านก็คงไม่มีคำตอบ ข้าพเจ้าได้ก้มลงกราบลาท่านแล้วก็ลุกเดินกลับไปที่รถ

ข้าพเจ้าเดินไปได้สักระยะก็เหลียวกลับไปมองดู ปรากฏว่าไม่เห็นท่านนั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้แล้ว ข้าพเจ้างงมากยืนมองอีกสักพักและรำพึงกับตัวเองว่า "หลวงพ่อเดินไปทางไหน ทำไมท่านเดินเร็วจังเลย แต่ทางเข้าออกก็มีอยู่ทางเดียวที่เราเดินอยู่ แล้วท่านเดินไปทางไหน หรือผีหลอกเราเข้าแล้ว แต่ถ้าเป็นผีทำไมพูดคุยกับเราได้ และยังสอนให้เราสวดมนต์รักษาศีลอีก หรือว่าจะเป็นเทวดาแปลงกายมา คิดไปเดินไปจนถึงรถขี่กลับบ้าน ข้าพเจ้าก็ยังหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้ว่าพระธุดงค์รูปนี้ท่านเป็นใครกันแน่

นับตั้งแต่วันที่ได้พบพระธุดงค์ไม่นานก็มีคนนำหนังสือสวดมนต์มาให้ และสอนให้ข้าพเจ้าสวดมนต์ ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของพระธุดงค์รูปนั้น ข้าพเจ้าจึงเริ่มหัดสวดมนต์บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และบทพาหุงมหากา จนจำได้และสวดทุกวันเป็นประจำเรื่อยมา **จนกระทั่งปี พ.ศ. 2537 ข้าพเจ้าเริ่มนิมิตเห็นหลวงปู่ ท่านจะมาสอนธรรมะให้แก่ข้าพเจ้าทุกคืนประมาณ ตี 1 - ตี 2 ใบหน้าของ**

หลวงปู่ในนิมิตเหมือนกับพระธุดงค์ที่ข้าพเจ้าได้พบที่ลานมันใต้ต้นไม้ใหญ่

ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้ว่าพระรูปนี้มีนามว่าอะไร จนกระทั่งข้าพเจ้าได้ไปเห็นภาพหลวงปู่ที่บ้านคนๆ หนึ่ง ข้าพเจ้าจึงได้สอบถามเจ้าของบ้านว่า **"พระที่อยู่ในรูปนี้มีชื่อว่าอะไรค่ะ"** เจ้าของบ้านได้บอกข้าพเจ้าว่า **"พระรูปนี้คือหลวงปู่เทพโลกอุดร"** ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่าพระธุดงค์และพระที่มาสอนธรรมะข้าพเจ้าทุกคืน คือ **"หลวงปู่เทพโลกอุดร"** จากนั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็เรียกหาหลวงปู่มาตลอด

หลวงปู่ได้พาข้าพเจ้าไปเห็นสิ่งต่างๆ ที่เมืองมนุษย์ไม่มี ข้าพเจ้านิมิตเห็นแต่สิ่งแปลกๆ มาตลอด ได้หลวงปู่คอยสอนธรรมะจนทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือประวัติของข้าพเจ้า หนังสือกรรมส่งผลเล่ม 1-2 เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ถ้าท่านได้เคยอ่านก็คงจะลำดับเหตุการณ์ได้

นับตั้งแต่บัดนั้นจนถึงปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา เผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ และได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่มีเรื่องทุกข์ร้อนมาเป็นเวลาเกือบ 21 ปีแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ได้รับใช้หลวงปู่ รับใช้พระพุทธองค์ ด้วยพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์และคำสอนของหลวงปู่ ที่สอนให้ข้าพเจ้ารู้ถึง

กฎแห่งกรรม รู้ว่าเวรกรรมมีจริง รู้ถึงผลของการเป็นผู้ให้ รู้ถึงผลของการทำความดี ชีวิตทุกวันนี้ของข้าพเจ้ามีความสุข มีดวงตาเห็นธรรม

ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาทั้งหมดนี้ ถวายแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถวายแด่พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร ตลอดจนเทพพรหมเทวดา ขอทุกพระองค์ทรงพระญาณบารมีสูงยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ และขอบุญนี้จงสำเร็จแด่บิดา-มารดา ญาติสนิทมิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงเป็นสุขๆ พ้นจากความทุกข์ทั้งปวงเทอญ

เรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดนี้ เป็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้พบหลวงปู่เป็นครั้งแรก ท่านผู้อ่านคงได้รับรู้แล้วโดยทั่วกัน...

พระคุณหลวงปู่

“ถ้าคราใดศิษย์มีเรื่องต้องทุกข์ใจ
ร้องเรียกหาปู่จ๋าปู่อยู่ไหน
ปู่ได้ยินเสียงร้องหามาแต่ไกล
ได้เร็วไวกระแสปู่ช่วยทันที
ปัญหานั้นได้คลี่คลายในฉับพลัน
ลูกศิษย์นั้นซาบซึ้งความเมตตา
จะทำดีทดแทนพระคุณปู่
ให้ปู่รู้ชาตินี้หรือชาติไหน
ศิษย์ขอไปรับใช้ปู่ทุกชาติเอย...”

เหตุใดจึงสร้างพิพิธภัณฑ์

*“ลูกศิษย์ได้รับฟังแล้วก็คอยติดตามดูว่า ท่านจะให้สร้างอะไรอีก
ต่างคนต่างเฝ้าคอยวันนั้นให้มาถึงเร็วๆ
จะได้ร่วมทำบุญกับหลวงปู่...”*

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550 พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดรได้พูดผ่านข้าพเจ้าให้ลูกศิษย์ฟังว่า “ลูกๆ คอยดูนะในวันข้างหน้าจะมีหลายๆ สถานที่จะสร้างองค์หลวงปู่ และอีกหลายๆ ที่จะทึกทักกันเองว่าหลวงปู่อยู่ที่นี่ อยู่ที่นั่นบ้าง หลวงปู่มานิมิตสอนเขาสั่งให้เขาสร้างโน้นสร้างนี่ ตามแต่ความเข้าใจของบุคคลเหล่านั้น ลูกจงจำคำปู่เอาไว้ แต่ไม่เป็นไรเมื่อถึงเวลาอันสมควร ปู่จะอนุญาตให้แม่มณีจันทร์สร้างสถานที่เปิดเผยประวัติของปู่ พร้อมกับพระสหายของปู่ที่ได้เดินทางมาเผยแผ่ธรรมด้วยกัน ให้ผู้คนได้ศึกษารู้จักมากขึ้นและถูกต้องอีกแง่มุมหนึ่ง ซึ่งบางคนยังไม่รู้”

ลูกศิษย์ได้รับฟังแล้วก็คอยติดตามดูว่า ท่านจะให้สร้างอะไรอีก ต่างคนต่างเฝ้าคอยวันนั้นให้มาถึงเร็วๆ จะได้ร่วมทำบุญกับหลวงปู่ เพื่อทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ท่านได้ช่วยเหลือพวกเขามาตลอด พร้อมกับจะได้ประกาศเกียรติคุณในคุณงามความดีของท่านให้สาธุชนได้รับรู้เรื่องราวของหลวงปู่มากยิ่งขึ้น

และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง ประมาณเดือนมีนาคม พ.ศ. 2556 หลวงปู่ได้รับสั่งอนุญาตให้ข้าพเจ้าสร้างพิพิธภัณฑ์ ให้ไปหาช่างมาเขียนแบบแปลน ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับลูกศิษย์ (คุณวรวิทย์) ซึ่งเป็นลูกศิษย์ที่มีความศรัทธาหลวงปู่เป็นอย่างมาก คุณวรวิทย์ได้พูด

กับข้าพเจ้าว่า **“แม่ไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะเป็นคนเขียนแบบพิพิธภัณฑ์ให้เอง”** เมื่อได้ยินคุณวรวิทย์พูดเช่นนั้นข้าพเจ้ารู้สึกพอใจ เพราะคุณวรวิทย์เป็นวิศวกรด้วย เป็นอันว่าพิพิธภัณฑ์แห่งนี้สำเร็จได้ด้วยลูกศิษย์คนนี้ซึ่งเป็นกำลังสำคัญ (แม่ขอขอบคุณในน้ำใจที่ดีงามในการสร้างกุศลครั้งนี้ของคุณวรวิทย์และคุณศรีรัตน์เป็นอย่างมาก) รวมไปถึงลูกศิษย์ทุกๆ คน

ในการก่อสร้างพิพิธภัณฑ์ ข้าพเจ้ามีความคิดที่จะสร้างองค์หลวงปู่ที่มีความสูง 5.9 เมตร ประดิษฐานอยู่ด้านบนอาคารพิพิธภัณฑ์ ข้าพเจ้าปรึกษาลูกศิษย์ทุกคนต่างเห็นดีด้วย จึงร่วมทำบุญเพื่อให้การสร้างองค์หลวงปู่และพิพิธภัณฑ์สำเร็จได้ตามเจตนารมณ์

วันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2556 เป็นวันมงคลอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้กำหนดเป็นวันวางศิลาฤกษ์ (ตั้งเสาเอก) เพื่อสร้างอาคารพิพิธภัณฑ์ การดำเนินงานก่อสร้างอาคารก็ดำเนินไป ส่วนเรื่องการหล่อองค์หลวงปู่ก็จัดการดำเนินงานไปพร้อมๆ กัน เพราะข้าพเจ้าอยากให้งานทั้งสองเสร็จในเวลาใกล้กันนั่นเอง พร้อมกันนี้ข้าพเจ้าก็ได้จัดสร้างองค์พระสหายของหลวงปู่ทั้ง 4 ที่ท่านได้เดินทางมาเผยแผ่ธรรมะพร้อมหลวงปู่ ตามเจตนาที่หลวงปู่ได้เคยรับสั่งไว้ **ข้าพเจ้าได้ขออนุญาตหลวงปู่สร้างรูปเหมือนท่านในท่านั่งตอไม้**

เพิ่มอีก 2 องค์ เพื่อจะนำไปประดิษฐ์สถานในพิพิธภัณฑ์องค์หนึ่ง ส่วนอีกองค์จะนำไปประดิษฐ์สถานที่เรือนรับแขก "เลิศมณี" **ข้าพเจ้าต้องการให้ช่างปั้นออกมาเหมือนกับองค์ที่อยู่ในวิหารแดง จึงเรียกช่างที่รับปั้นมาดูตัวอย่างและวัดขนาดองค์ท่านไป ปรากฏว่าเวลาช่างทำเสร็จแล้วนำงานมาส่ง องค์หลวงปู่มีขนาดใหญ่กว่าตัวอย่างที่วัดไปมาก และสององค์ก็ดูไม่ค่อยเหมือนกันอีก** ข้าพเจ้ากับลูกศิษย์ต่างมีความเห็นเหมือนกันว่า **คงเป็นเจตนารมณ์ของหลวงปู่ที่ให้ช่างปั้นออกมาเป็นแบบนี้** เพราะความจริงแล้ว หลวงปู่ท่านก็สูงใหญ่ขนาดนี้แหละ

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้จัดสร้างองค์หลวงปู่อีกหลายปาง อย่างเช่น ปางที่เป็นพระแขก ตามที่หลวงปู่โง่น โสรโย เป็นผู้บอกเล่า ปางที่เป็นหลวงปู่ฤๅษีเทพมุนี และอีก**ปางหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เคยนิมิตเห็นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539** (จนกระทั่งวันที่สร้างพิพิธภัณฑ์ และองค์หลวงปู่ขนาดใหญ่ พร้อมทั้งปางอื่นๆ เสร็จเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็ยังเข้าใจว่าปางที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นนั้นเป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร) **ท่านมีหน้าตาคล้ายคนอินเดีย-เนปาล มีผมยาวรวบเป็นมวยขึ้นอย่างเรียบร้อย มีหนวดเคราหน่อยๆ มือหนึ่งถือไม้เท้า อีกมือหนึ่งมีย่ามห้อยแขน** ในนิมิตท่านยืนมองข้าพเจ้าอยู่โดยไม่พูดอะไร ข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นท่านสองครั้ง หลังจากนั้นก็ไม่นิมิตเห็นอีกเลย

ข้าพเจ้ายังจดจำไว้ในใจ คิดว่าจะทำอย่างไรถึงจะได้รูปพระองค์นี้มาบูชา จนกระทั่งวันหนึ่งมีลูกศิษย์คนหนึ่ง (คุณถาวร) ได้เอารูปภาพพระองค์นี้มาให้ข้าพเจ้า เป็นภาพสีขาวดำ และถามข้าพเจ้าว่า **“พระรูปนี้ใช้หลวงปู่เทพโลกอุดรหรือเปล่า”** ข้าพเจ้าเห็นภาพพระรูปนี้เหมือนกับในนิมิตของข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านคือหลวงปู่เทพโลกอุดร ข้าพเจ้าจึงตอบคุณถาวรไปว่า “ใช่เป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร”

ข้าพเจ้าได้จัดสร้างองค์หลวงปู่ปางต่างๆ เสร็จแล้ว จนมา**ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะจัดสร้างองค์ที่ข้าพเจ้าได้นิมิตเห็น** ข้าพเจ้าได้เรียกช่างให้มาเอารูปไปเป็นแบบในการปั้น ตกลงเรื่องราคากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็บอกช่างว่า ให้สลักชื่อ พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดรเอาไว้ที่ฐานด้วย เพราะข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเป็นหลวงปู่นั้นเอง เมื่อคุยตกลงกันเรียบร้อยแล้วช่างก็กลับไป

ต่อมาหลวงปู่ได้มาบอกข้าพเจ้าว่า **“ที่ลูกกำลังสร้างองค์รูปเหมือนนั้นไม่ใช่ปู่นะ แต่เป็นพระอาจารย์ของปู่ ท่านมีนามว่าพระเทพกัลป์ธันยะ” ท่านเป็นชาวเนปาลหลวงปู่ได้เล่าต่อว่าพระเทพกัลป์ธันยะท่านมีฤทธิ์มาก มีวิชาอาคมที่แก่กล้าหลายอย่าง** เช่น สามารถแปลงกาย ย่นระยะทางได้ สามารถรักษาโรคภัยต่างๆ ได้มากมาย ท่านมีเมตตามา พระธรรมคำสอนของท่านนั้นลึกล้ำ

มีอุบายต่างๆ สอนลูกศิษย์อยู่เสมอๆ พระอาจารย์ท่านเป็นผู้บวชให้หลวงปู่ และสอนวิชาต่างๆ ให้อย่างไม่ปิดบัง พระอาจารย์ท่านได้เดินทางไปประเทศลาว เพื่อเผยแผ่ธรรมะ และก็เดินทางต่อมายังประเทศสยาม (ประเทศไทย) โดยท่านชอบแปลงกายเป็นฤๅษี หรือผู้ทรงศีลนุ่งขาวห่มขาวบ้าง เป็นพระสงฆ์บ้าง พระอาจารย์ได้มาเผยแผ่ธรรมได้ระยะหนึ่งก็เดินทางกลับ มอบหมายให้หลวงปู่กับพระสหายทั้ง 4 เดินทางมาเผยแผ่ธรรมต่อจากท่าน”

พระสหายทั้ง 4 ของหลวงปู่ท่านมีนามว่า **“พระเทพยะโสนะท่านชอบครองจีวรสีแดงธิเบต, พระเทพศรีอุตตระท่านครองจีวรสีเขียว, พระเทพภิริยะญานีท่านครองจีวรสีเขียวตองอ่อน และพระเทพธรรมภูริท่านครองจีวรสีพระป่า** เวลาสนทนาธรรมกันพระเทพธรรมภูริท่านชอบถือลูกแก้วอยู่ตลอดเวลา ปู่ขอเล่าให้เจ้าฟังแค่นี้ แล้วอย่าลืมสร้างพระสหายทั้ง 4 ของปู่ด้วยนะ” หลวงปู่เล่าให้ฟังแค่นี้ ข้าพเจ้าได้รับทราบถึงเจตนาของหลวงปู่ น้อมรับด้วยความยินดี ข้าพเจ้าได้จัดสร้างพิพิธภัณฑ์ องค์รูปเหมือนหลวงปู่องค์ใหญ่และปางต่างๆ จนแล้วเสร็จ ได้จัดพิธีฉลองขึ้นในวันที่ 13-14 ธันวาคม พ.ศ. 2557 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ข้าพเจ้าขออนุโมทนาบุญกับผู้ใจบุญทุกท่าน พร้อมศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ที่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานก่อสร้างในครั้งนี้ มีทั้งแรงกาย

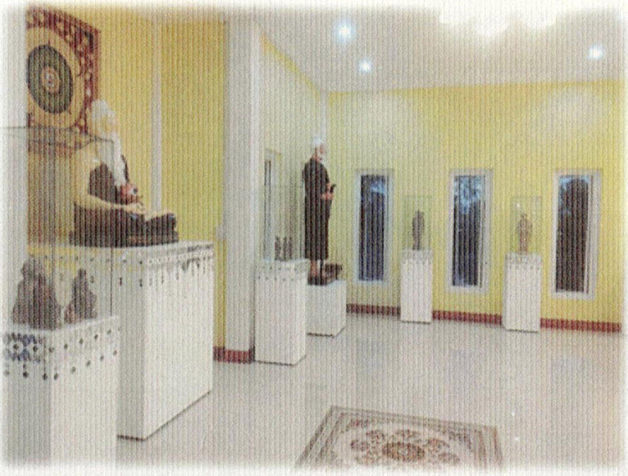
แรงเงิน ได้มาร่วมทำบุญกันสร้างวัตถุสถานเพื่อให้ข้าพเจ้าได้มีสถานที่เผยแผ่ธรรม และเป็นที่ประกาศเกียรติคุณความดีงามของหลวงปู่ที่มีเมตตาต่อมวลมนุษย์ ให้ผู้คนได้รับรู้มากยิ่งๆ ขึ้น ขอให้ข้าพเจ้ามีความเจริญในธรรมตามรอยครูบาอาจารย์ยิ่งๆ ขึ้นไปด้วยเทอญ

ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ พร้อมอัญเชิญพรอันประเสริฐของพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดรมาประทานให้ทุกๆ ท่าน จงมีแต่ความสุข ความเจริญในหน้าที่การงานที่ทำอยู่ มีสุขภาพแข็งแรง มีทรัพย์สินเงินทองมีโชคลาภ ร่ำรวยกันทุกๆ ท่านเทอญ...

พิพิธภัณฑ์พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

บริเวณภายในพิพิธภัณฑ์พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

บริเวณภายในพิพิธภัณฑ์พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร

คุณค่าของชีวิต

*"ถ้าบุคคลนั้นมัวเสวยสุขจนลืมสร้างบุญสร้างกุศล สะสม
เอาไว้ใหม่ ไม่รักษาศีล ไม่ทำความดีเอาไว้บ้าง และไม่เชื่อในเรื่อง
บาป-บุญ กฎแห่งกรรม ก็สามารถตกนรกได้
ชีวิตในอนาคตอาจมีความทุกข์ยากลำบาก ไม่มีจะกินได้เช่นกัน..."*

คนเรานั้นไม่ได้เกิดมาอยู่บนกองเงินกองทองกันทุกคน ถ้าคนไหนมีบุญกุศลเก่าที่เคยสะสมไว้ตั้งแต่อดีตชาติ ก็หนุนนำให้เกิดมาอยู่บนกองเงินกองทอง มีทรัพย์สินเงินทองที่บรรพบุรุษสร้างสมเอาไว้ให้ พอเกิดมาก็ได้เสวยสุขเลย **แต่ถ้าบุคคลนั้นมัวเสวยสุขจนลืมสร้างบุญ สร้างกุศลสะสมเอาไว้ใหม่ ไม่รักษาศีล ไม่ทำความดีเอาไว้บ้างและไม่เชื่อในเรื่องบาป-บุญ กฎแห่งกรรม ก็สามารถตกนรกได้ ชีวิตในอนาคตอาจมีความทุกข์ยากลำบาก ไม่มีจะกินได้เช่นกัน**

แต่ถ้ามองไปอีกด้านหนึ่ง คนที่เกิดมาได้รับแต่ความทุกข์ลำบากเสียทุกอย่าง ไม่มีจะกิน อดมื้อกินมื้อ บางครั้งอดกินทั้งสองมื้อแต่กับมีจิตใจที่มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน รักษาศีล มีความเพียรความอดทน ขยันขันแข็งในการทำมาหากินโดยสุจริต เชื่อในเรื่องการสร้างบุญสร้างกุศล เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม **ขอชดใช้กรรมเก่าที่ได้เคยสร้างเอาไว้ตั้งแต่อดีตชาติอย่างเต็มใจ ไม่สร้างกรรม (ชั่ว) ใหม่ขึ้นพร้อมกับทำบุญสร้างกุศลเป็นประจำ** มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างแน่วแน่ ผลบุญนั้นก็สามารถส่งผลเกื้อหนุนให้คนๆ นั้นกลับมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ร่ำรวยมีทรัพย์สินเงินทอง ธุระกิจการงานการค้าก็เจริญรุ่งเรืองยิ่งเพิ่มพูนขึ้น

เมื่อคนๆ นั้นมีทรัพย์มากขึ้นก็ยิ่งทำบุญมากขึ้น ความเจริญก็ยิ่งนำมาสู่คนๆ นั้น และถ้าเขาไม่ลืมตัวว่าเคยลำบากมาก่อน มีความเมตตาเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมนุษย์ รู้จักแบ่งปันเสียสละ ช่วยเหลือสังคม ชีวิตของเขาก็จะมีคุณค่ามากขึ้น มีผู้คนยกย่องนับหน้าถือตา นำไปเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ แต่ถ้าคนๆ นั้นลืมตัวลืมตนเห็นแก่ตัว สุดท้ายชีวิตก็หาคุณค่าอะไรไม่ได้เลย อย่างเช่นนิทานที่ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านอ่านสักเรื่องหนึ่ง (นิทานชาดกทั้งหลายก็มาจากเรื่องจริงของพระพุทธองค์ให้เราเปรียบเปรยเป็นข้อคิดศึกษานั่นเอง)

เรื่องมีอยู่ว่า... ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่งฐานะร่ำรวยมาก เขามีบ้านหลังใหญ่โต มีรถยนต์ มีทีวีขาวดำ (สมัยนั้น) ซึ่งคนในหมู่บ้านนั้นยังไม่มีครอบครัวไหนที่มีทีวีดู มีแต่บ้านหลังนี้หลังเดียว เด็กๆ ในหมู่บ้านอยากดูทีวีก็ต้องยืนออกันอยู่ที่หน้าต่างบ้านเขา แม้กระทั่งผู้ใหญ่บางคนก็ยังอยากดู อยากจะรู้ว่าทีวีมีอะไรให้ดู แต่ก็ยืนดูสักพักเพื่อให้รู้ว่าเป็นอย่างไรแล้วก็กลับบ้าน ส่วนเด็กๆ ไม่เป็นอย่างนั้น เพราะอยากจะดูการ์ตูน ดูละครบ้างตามประสาเด็กๆ ก็จะทนยืนดูกันได้นานๆ

ทุกวันพอถึงเวลาเด็กๆ จะคอยมาเฝ้าลุ้นกันว่า เจ้าของบ้านเขาจะเปิดหน้าต่างให้ดูทีวีด้วยหรือเปล่า ถ้าวันไหนเจ้าของบ้าน

อารมณ์ไม่ดี ก็อดดู เพราะเขาไม่เปิดหน้าต่างให้ดู พวกเด็กๆ ก็จะแอบดูทางช่องประตูช่องหน้าต่างซึ่งมีรูเล็กๆ พอมองเห็น **เด็กตัวโตก็ได้เปรียบดูได้ ส่วนเด็กตัวเล็กๆ ก็จะรบเร้าให้อุ้มขึ้นไปดูบ้าง สลับกันดูอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีน้ำใจต่อกัน เพราะเข้าใจในหัวอกเดียวกันนั้นเอง** เด็กๆ แต่ละคนจะได้ดูทีวีกันก็ดูทุลักทุเลเสียเหลือเกิน พอถึงเวลาเจ้าของบ้านเขาปิดทีวี เด็กๆ ก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

เวลาลูกเจ้าของบ้านนี้ออกมาเล่นกับเด็กๆ ในหมู่บ้าน ทุกคนจะต้องยกให้เป็นลูกพี่ต้องเอาใจต้องยอมให้ทุกอย่าง ลูกเขาจะชอบดูถูกคน แม้กระทั่งผู้ใหญ่ ถึงกับเคยพูดใส่หน้าผู้ใหญ่เลยว่า "เหม็นหน้าคนจน" ผู้ใหญ่บางคนเห็นลูกเขาเป็นคนก้าวร้าวเช่นนี้ ก็อยากจะสอนสั่งบ้าง แต่ก็คิดว่า เด็กเป็นอย่างนี้ก็คงเพราะพ่อแม่ เด็กมันจะไปรู้อะไรควรไม่ควร ถ้าไม่ได้ดูแบบอย่างผู้ใหญ่ คิดแล้วก็ไม่อยากยุ่งด้วยเพราะกลัวมีเรื่องกับพ่อแม่เด็กนั้นเอง

บ้านนี้เขาจะคบหาแต่เฉพาะคนที่มีฐานะเท่าเทียมกัน ถ้าในหมู่บ้านมีงานบุญ ไปบอกบุญเขาๆ จะไม่ทำหรอก แถมยังพูดจาว่าอีก **"ทำทำไมบุญ ฉันไม่ต้องทำฉันก็มีกินไม่อดอยู่แล้ว ฉันเห็นพวกเธอขยันทำบุญกันจัง ก็เห็นยังอดอยากอยู่เลย** ทำบุญให้ตัวเองมีกินก่อนไม่ดีหรือ" **ที่เขาพูดเช่นนั้นก็เพราะเขาไม่มีความเชื่อในเรื่อง**

ของการสร้างบุญสร้างกุศล ไม่เชื่อในเรื่องบาป-บุญ กฎแห่งกรรม นรก สวรรค์มีจริง คิดแต่ว่าจะหาทางทำให้ครอบครัวร่ำรวย กิเลสนำพาไปในทางที่ชั่วมากขึ้น ยิ่งทำบาป ทำกรรมไปเรื่อยๆ

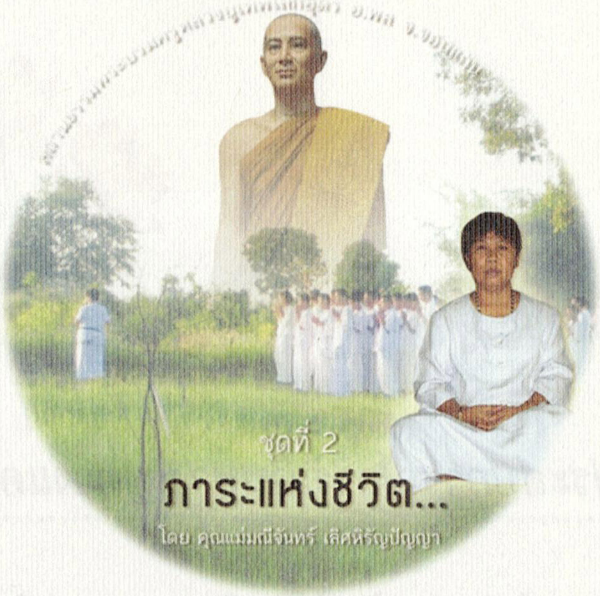
และแล้วก็ถึงเวลาที่บุญเก่าหมด กรรมเวรที่ก่อไว้ก็เริ่มส่งผลมาหาครอบครัวเขา เขาและครอบครัวได้เสวยสุขอีกไม่นาน ลูกชายของเขาก็ได้ติดยาจนสมองเริ่มฟั่นเฟือน ลูกสาวก็ท้องไม่มีพ่อไปทำแท้ง หัวหน้าครอบครัวก็ทำผิดศีลไปมีเมียน้อย ส่วนภรรยาก็ติดการพนัน เงินทองทรัพย์สินที่มีก็เริ่มหดหาย จากที่ไม่เคยเป็นหนี้ ก็มาเป็นหนี้รุงรัง สามีภรรยาก็ทะเลาะกัน ลูกๆ ก็ทะเลาะกัน บ้านที่เคยอยู่อย่างเป็นสุขมีแต่ความสะดวกสบายก็กลับมีแต่เสียงทะเลาะกัน เงินที่เคยมีให้ใช้จ่ายอย่างสบายก็ไม่มีให้ใช้จ่ายเหมือนอย่างแต่ก่อน สุดท้ายก็ต้องขายบ้านขายสมบัติที่มีอยู่จนไม่เหลืออะไรเลย เขาจึงต้องพาครอบครัวออกจากหมู่บ้านไปทำมาหากินที่เมืองอื่น แต่จะทำการค้าอะไรก็ค้าขายไม่ขึ้นขาดทุนไปหมด

จึงทำให้เขาคิดมากเป็นโรคเครียด เขาก็ได้มานั่งพิจารณาทบทวนชีวิตที่ผ่านมาว่า ได้ทำกรรมอะไรไว้บ้างมันถึงเป็นเช่นนี้ แต่มันก็สายเกินแก้เสียแล้ว เพราะอายุเขาก็มากขึ้นสังขารก็ต้องมาแบกรับเอาความเจ็บป่วยอีก เงินทองไม่มีพอที่จะไปรักษาตัวเองบ้านต้องเช่า

อยู่รายได้ไม่พอกับรายจ่าย จะไปเอ่ยปากขอความช่วยเหลือกับคนอื่นก็ละอายใจ จำต้องอยู่กับความทุกข์ใจอย่างทรมานอยู่หลายปี ในที่สุดก็ถึงปลายทางแห่งชีวิตอย่างเจ็บปวด จบชีวิตลงอย่างทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ

นี่แหละชีวิตของคนเราทุกชีวิตที่เกิดมา มีคุณค่าของความเป็นคนเท่าๆ กัน เพียงแต่ใครจะเลือกที่จะดำเนินชีวิตของตนเองอย่างไรให้มีคุณค่า มีคนรัก มีคนศรัทธา อยากจะคบหาด้วย ทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับการกระทำของตนเองเท่านั้น บาปกรรมไม่มีใครมาสร้างให้เราได้ มีแต่ตัวเราเท่านั้นที่จะสร้างมันขึ้นมา ใครจะเลือกทำดีทำชั่วก็ขึ้นอยู่กับตัวเองทั้งนั้น

ฉะนั้นจงเชื่อในเรื่องของบาป-บุญ เวร-กรรมมีจริง แล้วจะได้ไม่ไปสร้างบาปกรรมใหม่ขึ้นมาอีก ถ้าจะสร้างก็ขอให้สร้างแต่กรรมดี รักษาศีล เจริญภาวนา ชีวิตจะได้มีความสุขร่มเย็น มีคุณค่ามากขึ้นที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์...

สว่างมา	สว่างไป
มืดมา	มืดไป
สว่างมา	มืดไป
มืดมา	สว่างไป

"ท่านลองพิจารณาดูว่าชีวิตของท่านนั้น
ควรเลือกดำเนินไปในทางไหน..."

ประสบการณ์การเดินทางไปต่างแดน

"นี่เป็นการไปธุดงค์ทางไกล ได้ฝึกสติ ความอดทนต่อสิ่งต่างๆ
ที่เกิดขึ้นระหว่างเดินทาง
ธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงสอนให้เรามีความอดทน
ถึงจะเจอเหตุเลวร้ายอย่างไร เราก็ต้องมีสติพิจารณา
อย่าผิดศีล จงเอาความดีเข้าช่วย เรามีความจริงใจให้เขา
เขาก็มีความจริงใจให้กับเราเช่นกัน..."

ข้าพเจ้าจะขอเล่าประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ไปสัมผัสในต่างแดน หรือเรียกอีกอย่างว่าต่างประเทศนั่นเอง **ก่อนที่เราจะมีการเดินทางทุกครั้ง เราจะต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อม เพราะระหว่างการเดินทางนั้น เราไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับเราบ้าง** ถ้าไม่เกิดปัญหาใดๆ ทุกอย่างสะดวกผ่านตลอดก็เป็นโชคดีของเรา แต่ถ้าเราโชคไม่ดีเกิดมีปัญหาที่เราไม่ต้องการให้เกิดเราจะแก้สถานการณ์นั้นได้อย่างไร ข้าพเจ้าจึงอยากที่จะมาแบ่งปันความรู้ประสบการณ์ต่างๆ ที่ข้าพเจ้าหรือหลายๆ ท่านอาจจะเจอมาแล้วก็ได้ในระหว่างการเดินทางไปต่างประเทศ

โดยปกติแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนที่จำเส้นทางไม่ค่อยได้ไปที่ไหนก็มักหลงทางเป็นประจำ จนลูกศิษย์ลูกหาต่างรู้กันดี เวลาไปไหนก็จะคอยดูแล เดินประกบตัวไว้ คอยเรียกหาข้าพเจ้า เพราะเกรงข้าพเจ้าจะหลงออกจากกลุ่ม เดี๋ยวหาไม่เจอ ส่วนตัวข้าพเจ้าก็เช่นกันถ้าหลงแล้วก็เกรงหาทางกลับไม่เจอเหมือนกัน เพราะเป็นคนไม่เคยจำเส้นทางได้เลย อย่าว่าแต่ต่างแดนเลย ในเมืองไทยก็จำไม่ได้เหมือนกัน ลองเอาข้าพเจ้าไปปล่อยไว้ที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ สิ ข้าพเจ้าหาทางออกไม่เคยเจอหรอก

ครั้งหนึ่งได้ไปเดินห้างสรรพสินค้ากับลูกสาวที่ขอนแก่น พอเดินซื้อของเสร็จก็จะกลับบ้านกัน ระหว่างที่เดินหาทางออกพอดี

ลูกสาวเหลือบไปเห็นรองเท้าก็หยุดแวะดู ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าลูกสาวหยุดดูรองเท้า ข้าพเจ้าก็เดินไปเรื่อยๆ โดยปกติข้าพเจ้าเป็นคนเดินช้าอยู่แล้ว ก็ดูสิสรีระของข้าพเจ้าก็เตี้ยๆ ป้อมๆ ข้าพเจ้าเดินไปเรื่อยๆ เข้าใจว่าข้างหน้าก็คงเป็นประตูทางออก สักพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงลูกสาวตะโกนเรียก **"แม่..แม่.."** ข้าพเจ้าก็หันหลังไปมอง เห็นลูกสาววิ่งหน้าตั้งมาหา หน้าตาซีดตกใจถามว่า **"แม่จะไปไหน"** ข้าพเจ้าก็บอกว่า **"ก็จะกลับบ้านไง"** ลูกสาวบอกว่า "ประตูทางออกอยู่ด้านโน้นไม่ใช่ทางนี้ แอนตกใจวิ่งหาแม่แทบตาย" ลูกสาวแม่เขาชื่อ "แอน" แกก็เลยจูงมือแม่ไม่ยอมปล่อยเลยกลัวหลงกันอีก

ดูสิแค่ห้างสรรพสินค้าข้าพเจ้าก็ยังหลงเลย แล้วถ้าไปต่างประเทศจะทำอย่างไรหนอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดจะรู้สึกเป็นห่วง เมื่อได้ยินว่าข้าพเจ้าจะไปต่างประเทศ พวกเขาจะเตรียมจดเบอร์โทรศัพท์ของแต่ละคน เบอร์โทรสถานทูตไทยในต่างแดนยามฉุกเฉิน การโทรระหว่างประเทศโทรอย่างไร บันทึกใส่สมุดเล่มเล็กๆ ไว้ให้ข้าพเจ้าติดตัวไปด้วย

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าจะเดินทางไปต่างประเทศกับคณะลูกศิษย์ ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะไปประเทศอินเดีย-เนปาล เพื่อไปกราบสังเวชนียสถานทั้ง 4 ของพระพุทธองค์ ข้าพเจ้าถามลูกศิษย์ว่า

“มีใครอยากจะไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าบ้าง” มีลูกศิษย์หลายคนสนใจอยากติดตามข้าพเจ้าไปด้วย

ในที่สุดก็รวมตัวกันได้ 32 คน ข้าพเจ้าจึงติดต่อบริษัททัวร์แห่งหนึ่งเป็นผู้นำพาไป กำหนดวันเดินทางลงตัวที่เดือนมกราคม ปี 2543 แต่วันที่เท่าไรข้าพเจ้าจำไม่ได้แล้ว เดินทางโดยสายการบินอินเดียแอร์ไลน์ ก่อนเดินทางมีคนที่เคยไปกราบสังเวชนียสถานทั้ง 4 ที่อินเดีย-เนปาลมาแล้ว เขาเล่าให้ฟังว่าที่อินเดียมีระเบิดเยอะมาก ครั้งแรกข้าพเจ้าฟังก็รู้สึกงงๆ พอเขาเล่าต่อจึงรู้ว่าไอ้ระเบิดนั้นคืออะไร นั่นก็คืออุจจาระที่พวกแขกเขาถ่ายไว้ทั่วไปหมด เขาถึงบอกว่าอินเดียมีห้องส้วมเยอะที่สุดในโลกไง ข้าพเจ้าก็คิดว่าเรานั่งอยู่บนรถเสียส่วนใหญ่ ไม่ได้ลงเดินเท้าไกลๆ คงไม่ไปเหยียบระเบิดเข้าหรอก แต่ในใจก็คิดกลัวหน่อยๆ

ที่กลัวมากกว่าระเบิดก็คือกลัวพูดกับแขกไม่รู้เรื่อง เพราะภาษาอังกฤษก็ไม่กระดิกหู พูดไม่ได้ ฟังไม่รู้เรื่อง แต่ก็มีลูกศิษย์บางคนพอพูดได้บ้าง ข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้าหากมีปัญหาอะไรก็ถามไกด์นำทางก็ได้ สุดท้ายข้าพเจ้าก็ตัดความกังวลใจออกไปได้

ในที่สุดวันเดินทางก็มาถึง ทุกคนพร้อมกันที่สนามบินตามเวลาที่นัดหมายกันไว้ ไกด์ก็จัดการกระเป๋าสัมภาระทุกอย่างขึ้นเครื่อง

เรียบร้อย และเรียกชื่อแต่ละคนให้มารับหนังสือเดินทาง พร้อมตั๋วเครื่องบิน ของใครก็ให้ถือกันเอาเอง เมื่อได้รับแล้วก็ไปเข้าแถวให้เจ้าหน้าที่ตรวจหนังสือเดินทาง เพื่อจะเข้าไปด้านใน เดินไปที่ประตูตามหมายเลขที่ตั๋วกำหนด เพื่อรอขึ้นเครื่องบิน ทุกอย่างเรียบร้อยดีไม่มีปัญหาอะไร ทุกคนต่างก็นั่งคุยกันรอเวลาที่เขาประกาศให้ขึ้นเครื่อง สักพักเขาก็ประกาศเรียก ทุกคนก็ไปเข้าแถวให้เจ้าหน้าที่ตรวจตั๋วอีกครั้ง จะได้ไปขึ้นรถโดยสารคันใหญ่ที่จอดรออยู่หน้าประตู เพื่อนำผู้โดยสารไปขึ้นเครื่อง เพราะเครื่องบินจอดอยู่ไกลจากประตูทางออก แต่เราก็สามารถมองเห็นเครื่องบินได้

เมื่อทุกคนเข้าแถวรอคิวให้เจ้าหน้าที่ตรวจ ข้าพเจ้าก็ไปเข้าแถวเช่นกัน ลูกศิษย์ก็คอยดูแลข้าพเจ้าไม่ห่าง เพราะมีคนต่างชาติเดินทางเยอะมาก เจ้าหน้าที่ก็ตรวจผ่านไปทีละคนๆ พอพ้นแล้วก็ให้เดินไปขึ้นรถเลยไม่ต้องรอ ทุกคนก็ทำตาม เข้าใจว่าเดี๋ยวถึงคิวข้าพเจ้าตรวจเสร็จก็คงจะเดินออกมาเหมือนกัน **แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นสิ** พอเจ้าหน้าที่ตรวจตั๋วของข้าพเจ้าแล้วก็ไม่คืนให้ กลับจับมือข้าพเจ้าให้ออกจากแถว และให้ข้าพเจ้ายืนคอยอยู่ข้างๆ เขา ลูกศิษย์คนอื่นๆ ก็ตรวจผ่านออกไปขึ้นรถ

จนมาถึงลูกศิษย์อีกคนหนึ่งก็โดนแบบเดียวกับข้าพเจ้า คือให้มายืนคอยอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าตั๋วเดินทางคงจะมีปัญหา

เขาจึงไม่ให้ผ่าน จะถามเขาก็พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ไกด์ก็ตรวจผ่านออกไปก่อนแล้ว แต่มีลูกศิษย์ที่ยังไม่ถึงคิวตรวจพอแถวขยับเข้ามาใกล้ๆ เขาก็ถามข้าพเจ้าว่า **"แม่ทำไมไม่ผ่าน"** ข้าพเจ้าก็บอกว่า **"ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าลูกผ่านออกไปแล้ว บอกไกด์ด้วยนะว่าแม่กับลูกศิษย์อีกคนหนึ่งยังไม่ได้ออกไปขึ้นรถ"** พูดได้เท่านั้นเจ้าหน้าที่ตรวจตั๋วเขาก็เร่งให้เดินต่อ เพราะคนอยู่ด้านหลังยังเข้าแถวรออีกเยอะ

ลูกศิษย์คนไหนก็ผ่านออกไปขึ้นรถหมด ไกด์ก็ไม่เห็นลงมาเคลียร์ให้เราสองคนเลย คนทยอยขึ้นรถจนรถออกไปส่งผู้โดยสารขึ้นเครื่องหมดแล้ว คงเหลือแต่ข้าพเจ้ากับลูกศิษย์อีกคน และเจ้าหน้าที่สองคน **ข้าพเจ้าเริ่มใจไม่ดี แต่ข้าพเจ้าก็ตั้งสติเอาไว้ เอาล่ะเมื่อพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ก็พูดภาษามือก็ได้** ข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปหาเจ้าหน้าที่แล้วก็ทำท่าชี้ไปที่ตั๋วที่เขาถืออยู่ ชี้มาที่ตัวเองและลูกศิษย์ และก็ชี้ไปที่เครื่องบิน ความหมายของข้าพเจ้าคือจะบอกเขาว่าข้าพเจ้าจะไปกับเครื่องบินเที่ยวนี้ด้วย ดูเขาพยักหน้าเข้าใจที่ข้าพเจ้าสื่อ แต่เขาก็ยังไม่เห็นพาข้าพเจ้ากับลูกศิษย์ไปขึ้นเครื่องสักที

ข้าพเจ้าเลยพูดกับลูกศิษย์ว่า "เราเดินออกไปข้างนอกเลย มีรถกำลังมารับคนขึ้นเครื่องบินอีกลำ พอลงจากรถแล้วเราค่อยเดินไปที่เครื่องบินที่เราจะไป ยังจอดอยู่นั้น เดี๋ยวคนของเราเห็นเราสองคน

เขาก็จะลงมาช่วยเราเอง” เมื่อพูดเสร็จข้าพเจ้าก็จูงมือลูกศิษย์เดินผ่านประตูออกไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ที่ดูแลอยู่หันมาเห็นพอดีก็รีบวิ่งตามเราออกมา แล้วเขาก็พูดว่า “โนๆ ๆ” พร้อมกับจูงมือข้าพเจ้าและลูกศิษย์กลับเข้ามาในอาคารเหมือนเดิม (ยังกับเด็กหลงทางเลย) และยืนคุมเราสองคนเอาไว้ ข้าพเจ้ามองลูกศิษย์สองคนมองหน้ากันก็เริ่มรู้สึกกลัวแต่ก็ทำใจดีเข้าไว้ คิดในใจว่ายังไงก็ยังอยู่ประเทศไทย อย่างมากก็กลับบ้าน กระเป๋าค่อยให้ไกด์ไปตามทีหลัง ขณะนั้นลูกศิษย์ก็พูดขึ้นว่า **“แม่เขาไปกันหมดแล้วนะ เหลือเราสองคนยังอยู่นี่ แล้วไกด์หายไปไหนไม่เห็นมาตามเราเลย”** ข้าพเจ้าก็เริ่มกลัวเหมือนกัน แต่ก็ปลอบใจไปว่า “ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวเขานับคนไม่ครบ เขาก็ต้องมาตามเราเองแหละ อย่างไรเสียเครื่องก็ยังขึ้นไม่ได้หรอก เพราะผู้โดยสารยังมาไม่ครบ” ปากก็พูดปลอบใจลูกศิษย์ และก็ปลอบใจตัวเองด้วย

ครั้งนี้เดือดร้อนถึงหลวงปู่หลายองค์เลยล่ะ **พอตั้งสติได้ก็ระลึกถึงหลวงปู่ มาช่วยลูกทีเถอะ** นิมนต์หลวงปู่มาดลจิตให้คนมาช่วยพูดทีเถอะว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจึงไม่ได้ขึ้นเครื่อง หลวงพ่อหลวงปู่องค์ไหนที่พอจะนึกได้ก็นิมนต์ให้มาช่วยหมด **แล้วข้าพเจ้าก็สวดมนต์ไปด้วย เรียกสติให้อยู่กับตัวจะได้หาทางแก้ปัญหา**

ในระหว่างที่นั่งคอยอยู่นั้น ตาก็คอยมองแต่เครื่องบินว่ามันขึ้นหรือยัง เห็นมันยังจอดอยู่ก็อุ่นใจ สองคนนั่งคอยอยู่สักครู่หนึ่ง ก็เห็นรถสีขาววิ่งมาจอดในที่ๆ จะรับผู้โดยสารไปขึ้นเครื่อง ข้าพเจ้ามองดู ไม่เห็นมีผู้โดยสารสักคน พอรถจอดสนิทเจ้าหน้าที่ที่ดูแลเราก็พาเราสองคนไปขึ้นรถคันนี้ เพื่อไปส่งขึ้นเครื่อง พอเราขึ้นไปนั่งรถดูสภาพรถคันนี้ดีมากนั่งสบาย ข้าพเจ้ายังพูดเล่นกับลูกศิษย์ว่า **"เห็นไหมเราไปทีหลังเราได้นั่งรถวีไอพีเลยนะ รถสวยด้วย มีแค่เราสองคนเท่านั้น ไม่ต้องไปนั่งรถใหญ่ที่แออัด** เดี๋ยวพอเราขึ้นเครื่องแล้วต้องคุยกับไกด์เสียหน่อยว่า มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่อยู่ดูแลลูกทัวร์เลย ทุกคนขึ้นมาแล้วก็หายเงียบกันไปหมด พวกเขาพากันห่วงเราสองคนบ้างไหมนี่" พอข้าพเจ้าพูดจบลูกศิษย์ก็พูดขึ้นว่า "ใช่แม่ พวกเขาจะรู้หรือเปล่าว่าเราเพิ่งจะได้ขึ้นเครื่อง"

ความหวังของข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อขึ้นเครื่องแล้วจะได้เจอคณะลูกศิษย์ แต่เปล่าเลย แอร์โฮสเตสได้พาข้าพเจ้าและลูกศิษย์ไปหาที่นั่ง เมื่อข้าพเจ้าได้ที่นั่งเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็ยืนขึ้นเพื่อมองหาคณะลูกศิษย์ของตัวเอง **แต่ความหวังก็พังทลาย หัวใจตกตาตุ่มเลย มองไม่เห็นใครสักคน ข้าพเจ้าพูดว่า "เห็นแต่พวกแขกและฝรั่งนั่งเต็มไปหมด แล้วคณะลูกศิษย์ของเราไปนั่งกันตรงไหน**

เครื่องกำลังจะขึ้นแล้ว” ลูกศิษย์ก็ตกใจยืนขึ้นช่วยมองหาบ้าง แต่ก็ไม่เห็นเช่นกัน จึงพูดขึ้นว่า “แม่เขาพาเราขึ้นเครื่องผิดหรือเปล่า” ข้าพเจ้าตอบไปว่า “ไม่น่าจะผิดเครื่องนะ เพราะแม่เห็นคนของเราขึ้นเครื่องนี้แหละ และหมายเลขเครื่องก็ตรง เวลาเครื่องขึ้นก็ตรงนะ” สองคนมองหน้ากันและก็นั่งลงรัดเข็มขัด เจ้าหน้าที่เขามาตรวจความเรียบร้อยของผู้โดยสารแล้ว เพราะเครื่องกำลังจะขึ้น ข้าพเจ้าได้พูดขึ้นว่า “ไม่ต้องตกใจนะ อย่างไรเสียเขาก็ต้องตามหาพวกเราแน่นอน ทำใจให้สบาย ตอนนี้เราต้องคิดหาทางว่า ถ้าเครื่องลงแล้วเราจะไปดักรอพวกเขาอยู่ที่ไหน และพยายามช่วยกันมองหาคนที่เขาพูดไทยได้หรือเป็นคนไทย จะได้ให้เขาช่วย แต่แม่ว่าอย่างไรเสียเขาจะต้องมาที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองก่อน เราอาจจะเจอคณะของเราที่นั่น” ข้าพเจ้าพูดจบลูกศิษย์ก็พยักหน้ารับทราบ แล้วเราสองคนก็นั่งเงียบๆ

พอเครื่องขึ้นได้สักพัก แอร์โฮสเตสได้เอาเมนูอาหารมาให้เราสองคนสั่ง ข้าพเจ้ารับเมนูอาหารมาเปิดดูรายการเพื่อที่จะได้สั่ง เมนูอาหารมีรูปภาพประกอบด้วย แต่รายการอาหารเขาพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและภาษาอินเดีย ภาษาไทยไม่มีสักตัว สองคนมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ ต่างคนต่างอ่านไม่ออก ข้าพเจ้าพูดกับลูกศิษย์ว่า **“จะกินอะไรดีอ่านไม่ออก ชี้รูปภาพเอาก็แล้วกัน”** ลูกศิษย์พูดว่า

"แม่เลือกเถอะ แม่เอาอะไรฉันก็เอาแบบนั้นแหละ" เอาล่ะสิลูกศิษย์โยนมาให้ข้าพเจ้าเลือกแล้ว ข้าพเจ้าพูดว่า "เอาอย่างนั้นหรือ" เมื่อตกลงกันแล้ว ข้าพเจ้าก็เปิดไปหน้าเมนูอาหารที่มีรูปภาพ แล้วชี้ลงที่รูปอาหาร ส่วนน้ำดื่มนั้นง่ายหน่อยเอาน้ำนางเอก ข้าพเจ้าชี้ไปที่แก้วน้ำส้ม และข้าพเจ้าก็ยกสองนิ้ว แอร์โฮสเตสพยักหน้ารับทราบ คงจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะเอาอะไร

แอร์โฮสเตสหายไปสักพักก็กลับมาพร้อมกับถาดอาหารและน้ำส้มสองแก้ว สองคนรับถาดอาหารมา **พอเปิดกล่องอาหารออก พ่อแม่พี่น้องเอ่ย ของในกล่องนั้นไม่ใช่อาหาร แต่มันเป็นถั่วๆ อะไรก็ไม่รู้ สองคนมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ** ถั่วก็ถั่วว่ะ ลองชิมดูจะได้รู้ว่าถั่วแขกมันอร่อยหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่เอาขึ้นมาเสิร์ฟบนเครื่องหรอก สองคนหยิบถั่วใส่ปากกิน แต่ด้วยเหตุที่ฟันของข้าพเจ้าไม่ดี หรือว่าถั่วของเขาแข็งก็ไม่รู้สิ ข้าพเจ้าเคี้ยวไม่ได้เลย ลูกศิษย์ข้าพเจ้าพูดว่า **"แม่ถั่วแข็งมากกินไม่ได้"** ท่านผู้อ่านลองคิดดูสิ ขนาดข้าพเจ้ายังเคี้ยวไม่ได้ แล้วลูกศิษย์ข้าพเจ้าคนนี้อายุตอนนั้นจะย่าง 80 ปีแล้ว จะเคี้ยวได้หรือ ข้าพเจ้าหัวเราะและตอบไปว่า **"อย่าว่าแต่ลูกเลย แม่ก็ยังเคี้ยวไม่ได้ ถั่วอะไรของมัน ทำไมถึงได้แข็งจังเลย เราเก็บใส่กระเป๋าเถอะ เอาไปฝากให้คนที่เขาฟันดีๆ กินก็แล้วกัน"** เรื่องของอาหารก็ผ่านไป

คราวนี้สองคนก็เริ่มที่จะสังเกตเก้าอี้ที่ตัวเองนั่ง รู้สึกว่าเก้าอี้กว้างกว่าปกติ นั่งสบาย และก็มีปุ่มหลายปุ่มอยู่ตรงที่พักแขน ข้าพเจ้าได้กระซิบบอกลูกศิษย์ว่า **"ดูสิมีปุ่มอะไรบ้างก็ไม่รู้ อย่าเพิ่งไปกดปุ่มนะ เดี๋ยวจะโดนปุ่มที่ทำให้เราเด้งออกจากเครื่อง เพราะแม่เคยได้ยินคนเขาพูดว่า บนเครื่องบินจะมีปุ่มกดเด้งออกจากเครื่องได้เมื่อมีเหตุฉุกเฉิน"** (จริงไม่จริงข้าพเจ้าก็ไม่รู้เหมือนกัน) ลูกศิษย์พยักหน้ารับทราบ ข้าพเจ้าได้สำรวจดูปุ่มต่างๆ อย่างระวัง แต่บังเอิญมืออีกข้างหนึ่งไปกดโดนปุ่มที่มันเลื่อนเบาะวางเท้าออกมา ข้าพเจ้าตกใจรีบยกขาขึ้นโดยอัตโนมัติ พอหายตกใจก็จัดการกดปุ่มเลื่อนเบาะวางเท้าให้ลูกศิษย์บ้าง เพราะมันทำให้เรานั่งสบายขึ้น นอนก็ได้ (สำหรับคนขาสั้นอย่างข้าพเจ้า)

จากนั้นเราสองคนก็นั่งเงียบๆ ไปสักพัก และก็หลับไปในที่สุด มารู้ตัวอีกที ก็ได้ยินเสียงเขาประกาศ ข้าพเจ้ามองเห็นผู้โดยสารกำลังรัดเข็มขัดกัน ก็เข้าใจทันทีว่าเครื่องกำลังจะลงแล้ว เราสองคนก็รัดเข็มขัดบ้าง พอเครื่องลงถึงพื้น ผู้โดยสารต่างทยอยลงจากเครื่อง ข้าพเจ้าเดินตามผู้โดยสารคนอื่นๆ ไป ตาก็คอยมองหาลูกศิษย์ ก็ได้เห็นลูกศิษย์กำลังทยอยเดินมาจากข้างหลังเครื่อง จะมาลงที่ประตูเดียวกันกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินลงมาก่อนและยืนคอยลูกศิษย์อยู่ที่ข้างๆ

บันไดเครื่องบิน พอเห็นหน้าลูกศิษย์ก็ถามว่า "พวกเธอไปนั่งกันที่ไหน ทำเอาแม่ใจหายหมดเลย" พวกเขาก็ตอบว่า **"บริษัททัวร์เขาอยากให้แม่กับคุณยายได้นั่งที่สบายๆ เพราะนั่งหลายชั่วโมง จึงให้ตั๋ววีไอพีหรือชั้นเฟิร์สคลาส"** ข้าพเจ้าจึงถึงบางอ้อก็ตอนนี้แหละ แต่เสียอย่างเดียวนั่งสบายก็จริง แต่ไม่ได้กินอะไรเลย (ที่ไม่ได้กินก็เพราะอ่านหนังสือไม่ออก ฮ่า... ฯ ฯ) ข้าพเจ้าได้เล่าให้ลูกศิษย์ทุกคนฟัง พากันหัวเราะและพูดหยอกล้อข้าพเจ้ากับลูกศิษย์ที่ไปด้วยกันจนเป็นที่สนุกสนาน ในที่สุดทุกอย่างก็เรียบร้อยเดินทางกันต่อไป...

การเดินทางในครั้งนั้น ก็ยังไม่ตื่นเต้นเท่ากับการเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าเดินทางไปสหรัฐอเมริกานั้นทำให้ข้าพเจ้าจดจำได้จนวันตายก็ไม่ลืมได้

เรื่องมีอยู่ว่า ลูกศิษย์ที่อยู่สหรัฐอเมริกา รัฐอลาสก้า ได้เชิญข้าพเจ้าไปเผยแผ่ธรรมะช่วยเหลือคนไทยที่ไปอาศัยอยู่ที่นั่น เขาได้โทรศัพท์ติดต่อให้หลานของเขาที่อยู่เมืองไทยเป็นผู้ดำเนินเรื่องเอกสารการขอวีซ่าให้ข้าพเจ้าและลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง การขอ วีซ่าเอกสารทุกอย่างก็เตรียมเรียบร้อยคงเหลือแต่ไปสอบสัมภาษณ์เท่านั้น สถานทูตอเมริกาได้นัดวันสัมภาษณ์ข้าพเจ้าก่อน ส่วนของลูกศิษย์อีกคนทางสถานทูตได้นัดสัมภาษณ์ถัดไปอีกหนึ่งอาทิตย์ เมื่อจะถึงวันที่นัด

ข้าพเจ้าและลูกศิษย์ก็ได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ และได้ไปพักอยู่ที่บ้านหลานของลูกศิษย์ เพราะที่พักอยู่ใกล้สถานทูต

รุ่งเช้าข้าพเจ้าและลูกศิษย์จึงค่อยไปสถานทูต ขนาดข้าพเจ้าไปแต่เช้าตรู่ยังมีคนมาเช้ากว่าข้าพเจ้าอีก ยืนเข้าแถวยาวอยู่นอกประตู คนมาขอวีซ่ามากจริงๆ **ทุกคนเป็นห่วงข้าพเจ้าว่า ถ้าเจอฝรั่งแล้วจะตอบคำถามเขาได้ไหม จะจัดการเรื่องเอกสารเป็นไหม** เพราะว่าทางสถานทูตเขาไม่ให้คนที่ไม่ได้ขอวีซ่าเข้าไปข้างในด้วย ห้ามนำโทรศัพท์กล้องถ่ายรูปเข้าไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าต้องเข้าไปคนเดียว ต้องทำตามขั้นตอนของเขา ถ้าติดปัญหาอะไรก็โทรศัพท์ติดต่อไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องฉายเดี่ยว เพราะเป็นกฎของสถานทูต เมื่อก้าวขาเข้ามาในสถานทูตแล้วก็ต้องช่วยตัวเอง ต้องเดินหน้าอย่างเดียว **ถ้าเราปล่อยให้ความกลัวเข้ามาในความคิด ขาดความมั่นใจ เราจะแก้สถานการณ์ไม่ได้เลย จะทำให้เสียทั้งหมด เราต้องตั้งสติให้มั่น** ตัดความกลัวออก ตัดความอายที่เราไม่รู้ภาษาออกไป

ข้าพเจ้าเห็นทุกคนที่เข้าไปในสถานทูตนั้นจะแต่งตัวดี ทำตัวให้น่าเชื่อถือ เพื่อที่จะให้วีซ่าผ่าน แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ก็ใส่ชุดขาวที่ทุกๆ คนเคยเห็นจนชินตานั่นแหละ ไม่ใช่ว่าแต่งตัวดีไปสัมภาษณ์แล้วจะได้ผ่านวีซ่า นั่นมันไม่ใช่ **จงจำไว้ตัวสติเท่านั้นที่จะทำให้เรา**

ตอบคำถามเขา และสามารถแก้ปัญหานั้นๆ ได้ พอเข้าตาจนทำให้ข้าพเจ้านึกถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ และหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ที่ท่านคอยสอนให้เราฝึกสติบ่อยๆ ให้สติอยู่กับทุกลมหายใจเข้าออก เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ก็จงหายใจเข้ายาวๆ เดี๋ยวมันจะรู้ทางแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างแน่นอน ก็เหมือนกับข้าพเจ้ากำลังประสบปัญหาอยู่ข้างหน้านี้ไง

เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปในสถานทูตแล้ว เจ้าหน้าที่ก็เดินมาแจกกระดาษให้ใบหนึ่ง โดยที่เขาพิมพ์เป็นช่องๆ ให้เราได้กรอกที่อยู่และชื่อนามสกุลของตัวเราเองเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ทุกคนรับไปเขียน แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วอย่าว่าแต่ภาษาอังกฤษเลย ภาษาไทยยังเขียนไม่ค่อยจะถูกเลย นี่แหละเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันว่าจะต้องเจอก็เจอเข้าแล้ว ทีนี้ทำอย่างไรล่ะ เจ้าหน้าที่ก็ประกาศให้เขียน แล้วแนบไปกับเอกสารที่จะต้องให้เจ้าหน้าที่อีกด้านหนึ่งตรวจก่อน ก่อนที่จะเข้าไปด้านในห้องที่ต้องนั่งคอยสัมภาษณ์ ข้าพเจ้าคิดหนักเลยจะทำอย่างไรดี อ่านก็ไม่ออก เขียนก็ไม่ได้ (ถ้าท่านเจอเหตุการณ์อย่างนี้ท่านจะทำอย่างไร)

ในเวลานั้นความตื่นเต้นและความกังวล จะต้องเกิดขึ้นในใจของเราอย่างแน่นอน ถ้าจะวานให้คนอื่นช่วยเราก็ไม่รู้จักเขา แล้วถ้าวาน

ให้เขาช่วยเขาจะช่วยเราหรือเปล่า คำถามจะเกิดขึ้นในใจของเราทันที อายก็อายไม่อยากให้ใครรู้ว่าไม่รู้ภาษา จึงทำให้กลัวๆ กล้าๆ ทำให้สติแตกเลย คนอื่นเป็นอย่างไรข้าพเจ้าไม่รู้ แต่บังเอิญข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรม และได้ฝึกสติมาพอสมควร จึงทำให้ข้าพเจ้าขจัดความกลัวและความอายจนหายไปหมด ยอมรับความจริงว่าไม่รู้ภาษาอังกฤษ

ข้าพเจ้าตั้งสติและหายใจเข้ายาวๆ ตัวสติบอกทันที หาคนมาช่วยเขียน เอาสติมองดูว่าใครจะมาช่วยเขียนให้เราได้ ตัวสติบอกเลยให้วานคนที่ยืนอยู่ข้างหน้าเราคนนี้แหละ เขาช่วยเราได้ เมื่อตัวสติบอกข้าพเจ้าๆ ก็เอามือไปสะกิดเขาทันที ผู้ชายคนนั้นก็หันมามองว่าใครสะกิดเขา พอเขาหันมาข้าพเจ้าก็ส่งยิ้มให้เขาเลยและพูดว่า **"พ่อคุณช่วยแม่หน่อยเถอะ แม่เขียนภาษาอังกฤษไม่เป็น ช่วยทีเถอะพ่อคุณ"** เขายิ้มและพูดว่า "ป้าเอากระดาษกับหนังสือเดินทางมาผมจะช่วยเขียนให้" เมื่อเขารับปากจะช่วยเขียน ข้าพเจ้าก็เอากระดาษและหนังสือเดินทางให้เขาช่วยเขียน เขาเขียนให้แล้วก็ส่งคืนมาให้ข้าพเจ้าๆ ขอบคุณเขา และได้แอบขอบคุณตัวสติด้วย ถ้าไม่มีตัวสติปล่อยให้ความกลัว ความอายเข้ามา ก็คงไม่ได้เข้าไปสัมภาษณ์อย่างแน่นอน ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดีเกี่ยวกับเรื่องเอกสาร

ที่นี้ก็เหลือแต่คอยเขาเรียกไปสัมภาษณ์ก็เสร็จแล้ว วีซ่าจะผ่านหรือไม่ผ่านนั่งลุ้นอีก ไม่นานก็จะรู้ผลแล้ว ข้าพเจ้าได้นั่งมองดูคนที่เขาเข้าแถวเข้าไปสัมภาษณ์ มองดูทุกคนพูดภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล้ว เจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้สัมภาษณ์มีอยู่ 3 คน เป็นผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 1 คน เป็นฝรั่งทั้งหมด เจ้าหน้าที่สัมภาษณ์จะนั่งอยู่ในห้องมีช่องกระจก ช่องใครช่องมัน สามารถมองเห็นคนที่จะถูกสัมภาษณ์และคนที่นั่งคอยได้ เพราะเป็นห้องกว้างๆ มองเห็นกันอย่างทั่วถึง บางคนถูกสัมภาษณ์เสร็จก็ยิ้มออกมา บางคนก็หน้าเศร้าออกมา สัมภาษณ์ผ่านไปหลายคน

ถึงคิวของข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าได้ช่องเจ้าหน้าที่ๆ เป็นผู้หญิง พอข้าพเจ้าเดินเข้าไปยืนอยู่หน้าช่องเพื่อที่จะรับการถูกสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ที่จะสัมภาษณ์ก็ทักทายด้วยภาษาอังกฤษ **ข้าพเจ้ายิ้มตอบและสั่นหน้าใช้ภาษามือว่าพูดไม่ได้ ฝรั่งยิ้มแล้วพูดว่า "โอเค...ๆ" และก็พูดทักทายเป็นภาษาไทยกับข้าพเจ้าๆ ก็พูดกับเขาว่า "คุณเก่งจังเลย คุณพูดภาษาฉันได้ แต่ฉันพูดภาษาคุณไม่ได้เลย"** เจ้าหน้าที่ฝรั่งยิ้มและได้ตรวจเอกสารที่ข้าพเจ้าได้ยื่นให้ เขาตรวจเอกสารแล้วเขาก็ถามข้าพเจ้าว่า "คุณจะไปทำอะไรที่อเมริกา ทำไมคุณจึงอยากจะไปอเมริกา" ข้าพเจ้าก็ตอบว่า "ฉันมีญาติอยู่ทางโน่น เขาอยาก

ให้ฉันไปเที่ยวและฉันได้ยินคนเขาพูดว่า เมืองคุณนะทันสมัยและสวยงามมีหิมะด้วย ฉันเลยอยากจะไปดู” เจ้าหน้าที่ฝรั่งยิ้มและถามข้าพเจ้าเพิ่มอีกว่า “คุณจะไปอยู่นานไหม” ข้าพเจ้าตอบว่า **“ฉันอยู่ไม่นานหรอก จะอยู่เที่ยวประมาณสัก 20 วัน ก็จะกลับ ฉันเป็นห่วงบ้านทางนี้”** เขายิ้มแล้วก็ไม่ถามอะไรอีก เขาเขียนอะไรไม่รู้ เขาเอาหนังสือเดินทางของข้าพเจ้าไว้แล้วยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้ข้าพเจ้าและพูดว่า **“ดีใจด้วยคุณผ่าน”** ข้าพเจ้าก็ขอบคุณ และรับกระดาษแผ่นนั้นเดินออกมา

คนที่นั่งคอยสัมภาษณ์อยู่ได้ถามข้าพเจ้าว่า “เป็นไงบ้างป้าผ่านหรือเปล่า” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “ไม่รู้เหมือนกันเขาบอกว่า คุณผ่านแต่เขาไม่คืนหนังสือเดินทางให้ เขาให้กระดาษแผ่นนี้มา แล้วต้องทำอย่างไรต่อ” ชายคนนั้นก็ขอดูกระดาษที่ข้าพเจ้าถืออยู่ ข้าพเจ้าก็ให้เขาดู พอเขาดูแล้วก็พูดว่า “ป้าดีใจด้วย ป้าผ่านแล้วนะ ป้าเอากระดาษแผ่นนี้ไปที่ช่องประตูโน่นนะ แล้วเจ้าหน้าที่เขาจะแนะนำป้าเอง” ข้าพเจ้าขอบคุณชายคนนั้นที่ช่วยชี้ทางให้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไป (บอกตรงๆ เลยว่า งงค่ะ ไม่รู้ผ่านได้อย่างไร ทำไมทุกคนจึงกลัวจังเวลาสัมภาษณ์ ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย เขาถามมาก็ตอบไป หรือว่าคนอื่นโดนคำถามที่ยาก)

ข้าพเจ้าได้ถือกระดาษแผ่นนั้นเดินออกมาอีกทางหนึ่งตามที่ผู้ชายคนนั้นบอก พอเดินออกมาก็เห็นเจ้าหน้าที่ๆ เป็นคนไทยนั่งอยู่ ข้าพเจ้าก็ยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้เขา เขาก็หยิบซองจดหมายมาให้ข้าพเจ้า และบอกให้ข้าพเจ้าจ่าหน้าซองจดหมายที่อยู่ของข้าพเจ้าเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อที่สถานทูตจะได้ส่งหนังสือเดินทางกลับคืนไปให้ทางไปรษณีย์นั่นเอง ข้าพเจ้าเข้าใจแต่เขียนไม่เป็น ก็ต้องเดือดร้อนเจ้าหน้าที่อีก ข้าพเจ้าบอกว่า **"ช่วยเขียนให้หน่อยได้ไหมพ่อคุณป้าเขียนไม่เป็น"** เจ้าหน้าที่ยิ้มและก็เอาไปเขียนให้ข้าพเจ้าๆ ก็ขอบคุณเขา

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยข้าพเจ้าถามเขาว่า "เสร็จจากตรงนี้แล้วป้าต้องไปตรงไหนต่อ" เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มองข้าพเจ้าแล้วก็ยิ้มๆ และพูดว่า "ป้าก็กลับบ้านได้ เสร็จเรียบร้อยหมดแล้ว ป้าคอยรับหนังสือเดินทางที่บ้านนะ เดี๋ยวผมจะส่งไปให้ภายในหนึ่งอาทิตย์ป้าก็จะได้รับแล้วล่ะครับ" ข้าพเจ้าขอบคุณเขาอีกครั้ง แล้วเขาก็ชี้ทางออกให้ข้าพเจ้าเดินอีกไม่ไกลก็ถึงประตูทางออก พอเดินพ้นประตูออกมาเหลียวมองหาลูกศิษย์ๆ เห็นข้าพเจ้าก็เดินมาหา คำแรกที่ถามก็คือ **"แม่ผ่านไหม"** ข้าพเจ้าได้บอกลูกศิษย์ว่า ผ่านแล้วทุกอย่างเรียบร้อย หลังจากนั้นผ่านไป 1 อาทิตย์ **ข้าพเจ้าก็ได้รับหนังสือเดินทาง วีซ่าของข้าพเจ้าเขาให้ตั้ง 10 ปี**

คราวนี้ถึงคิวของลูกศิษย์ข้าพเจ้าไปสอบสัมภาษณ์บ้าง ปรากฏว่าวีซ่าของลูกศิษย์ไม่ผ่าน ข้าพเจ้าเลยคิดว่า ถ้าลูกศิษย์ไม่ได้ไป ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป ลูกๆ ของข้าพเจ้าเขาก็ไม่ให้ข้าพเจ้าไปเช่นกัน ทุกคนเกรงว่าข้าพเจ้าจะหลงทาง เพราะไปสหรัฐอเมริกาต้องเปลี่ยนเครื่องสามต่อ ข้าพเจ้าไปคนเดียวไม่ได้อย่างแน่นอน ภาษาก็ไม่รู้เรื่อง

ลูกศิษย์ที่อยู่สหรัฐอเมริกาเขาอยากจะให้ข้าพเจ้าไปให้ได้ เขาจึงได้โทรไปหาหลานของเขา ซึ่งกำลังจะไปสหรัฐอเมริกาเหมือนกัน ให้พาข้าพเจ้าไปด้วย เพราะหลานเขาคนนี้เคยไปอยู่อเมริกาหลายครั้ง เขามีวีซ่าอยู่แล้ว และสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ส่วนตอนขากลับจากสหรัฐอเมริกาเขาจะให้ลูกสาวของเขามาส่งข้าพเจ้า เมื่อลูกศิษย์ยืนยันอย่างนั้น ลูกๆ ของข้าพเจ้าและลูกศิษย์ก็หายห่วงและให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าเข้าใจลูกๆ และลูกศิษย์ทุกคนต่างก็เป็นห่วง **เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็ตกลงใจที่จะไปสหรัฐอเมริกา**

และแล้ววันเดินทางก็มาถึง การไปสหรัฐอเมริกาครั้งนี้ ข้าพเจ้าต้องไปเปลี่ยนเครื่องที่ประเทศไต้หวันและบินต่อไปลงที่สหรัฐอเมริกา ชื่อเมืองข้าพเจ้าก็จำไม่ค่อยได้ ก็รู้ๆ อยู่ว่าข้าพเจ้าเก่งภาษาอังกฤษ (อันนี้พูดประชดตัวเอง) จากนั้นจึงต่อเครื่องไปอีกเมืองหนึ่ง ซึ่งลูกศิษย์ข้าพเจ้าพักอาศัยอยู่ เมืองนี้อยู่ในรัฐอลาสก้า เท่ากับ

ข้าพเจ้าต้องนั่งเครื่องสามเที่ยว **ขึ้นเครื่องที่สนามบินสุวรรณภูมิ กว่าจะไปถึงเมืองสหรัฐอเมริกา ก็ประมาณ 12-13 ชั่วโมง พอถึงแล้วก็ต้องลงผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองของสหรัฐก่อน** เมื่อผ่านด่านได้แล้ว ใครต้องการจะไปต่อเครื่อง เพื่อเดินทางไปรัฐไหนก็ไป ถ้าผ่านด่านนี้เข้าไปแล้วก็สบาย **ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะไม่มีปัญหาอะไร มันก็จริงอย่างที่ข้าพเจ้าคิด ตัวข้าพเจ้าเองผ่านด่านตรวจเอกสารและหนังสือเดินทางแล้ว เขาได้ประทับตราให้ข้าพเจ้าอยู่ในสหรัฐได้ 6 เดือน แต่แล้วปัญหาก็เกิดขึ้นจนได้**

เมื่อถึงคิวของหลานลูกศิษย์ที่เป็นผู้พาข้าพเจ้ามา เจ้าหน้าที่เขาตรวจเอกสารเขาสงสัยหลายๆ อย่า เขาส่งเอกสารให้เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งดูและก็คุยกัน **ข้าพเจ้ายืนมองก็พอจะเข้าใจว่าหลานของลูกศิษย์ต้องมีปัญหาแน่นอน** ข้าพเจ้าจึงเดินมาถามหลานว่า “มีปัญหาอะไรหรือ” หลานตอบว่า “ไม่เป็นไรครั้งเมื่อมาครั้งที่แล้วหนูก็โดนตรวจสอบแบบนี้แหละ” ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนั้นก็เบาใจขึ้นหน่อย

สักพักเจ้าหน้าที่ก็มาเชิญให้ไปที่ห้องหนึ่งเพื่อสอบถาม ข้าพเจ้าก็เข้าไปด้วย นั่งมองหลานโต้ตอบกับเจ้าหน้าที่ พูดคุยกันอยู่นานมาก ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องมีปัญหาใหญ่แน่ๆ หลานต้องทำอะไรผิดเขาจึงไม่ให้ผ่าน ข้าพเจ้าเห็นท่าทางแล้วเจ้าหน้าที่คงไม่ยอมให้ผ่าน

แน่นอน ข้าพเจ้าบอกหลานว่า “หนูบอกเขาไปสิว่า พาป้ามาเที่ยว” แต่หลานได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เขาไม่เชื่อ เพราะเขาเห็นการ์ดทำงานของหนู ครั้งแรกหนูบอกเขาว่า หนูจะมาเรียน แต่เขาค้นพบใบที่หนูเรียนจบแล้ว”

ข้าพเจ้าเข้าใจเลยว่าเขาจับโกหกได้นั่นเอง เขาคงเข้าใจว่าหลานต้องการมาทำงานอย่างแน่นอนไม่ได้มาเรียน หลานก็พูดแก้ตัวไปว่าหลักฐานการ์ดทำงานเป็นของเก่า ใบที่เรียนจบก็เอาเก็บไว้เฉยๆ จะแก้ตัวอย่างไรเขาก็ไม่ฟังแล้ว จากที่ตรวจค้นกระเป๋าของลูกศิษย์คนเดียว ตอนนี้ก็ขอตรวจกระเป๋าของข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็เปิดกระเป๋าให้เขาตรวจ เขาตรวจกระเป๋าข้าพเจ้าไม่มีอะไร มีแต่เสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวเท่านั้น เขาปิดกระเป๋าของข้าพเจ้าให้เหมือนเดิม ข้าพเจ้าได้ใช้ภาษามือขอเขาให้เขาปล่อยหลาน ทั้งไหว้เขาก็แล้วเขาก็ยังไม่ยอม เวลาก็ผ่านไปเรื่อยๆ ใจก็เต้นตูมๆ ตาก็คอยมองแต่นาฬิกา เพราะกลัวจะตกเครื่องที่ต้องต่อไปรัฐอลาสก้า ต้องใช้เวลาบินอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่าๆ

คนในสนามบินทยอยเดินทางต่อไปจนเกือบหมดแล้ว เหลือแต่ข้าพเจ้ากับหลานสองคนและเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองอีก

5-6 คนเท่านั้น สนามบินเงียบสนิทวังเวงมาก น่ากลัว ถ้าเขาเอาไปฆ่าหรือทำมิดีมิร้ายก็ไม่มีใครช่วยได้เลย **ข้าพเจ้าก็ภาวนาขอให้หลวงปู่ช่วยหน่อย เพราะถ้าเขาไม่ให้หลานผ่าน ข้าพเจ้าจะบินต่อไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าไปไม่ถูกอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตขอให้หลวงปู่ช่วยแต่ก็ไม่เป็นผล** เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเขาไม่อนุญาตให้หลานผ่าน เขากักตัวเอาไว้ และจะส่งกลับเมืองไทยในคืนนั้นเลย หลานคนนี้เป็นผู้หญิง จึงทำให้ข้าพเจ้าเป็นห่วงมาก เป็นห่วงเขาก็เป็นห่วง เป็นห่วงตัวเองก็เป็นห่วง เพราะไม่รู้จะทำอย่างไร

ปัญหาที่ไม่น่าจะเกิดก็เกิดขึ้นจนได้ และร้ายแรงด้วยสำหรับข้าพเจ้า หลานได้เดินมาพูดกับข้าพเจ้าทั้งน้ำตาว่า "แม่เขาไม่ให้หนูผ่าน เขาจะส่งหนูกลับเมืองไทยคืนนี้ เวลาตี 4 แม่บินคนเดียวได้ไหม" ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นก็ตอบหลานไปว่า **"ถ้าหนูกลับ แม่ก็จะกลับด้วย แม่บินคนเดียวไม่ได้หรอก และแม่เป็นห่วงหนูด้วย ไม่ไปก็ไม่ต้องไปกลับกรุงเทพฯ ด้วยกัน แม่ไม่ปล่อยให้หนูไปคนเดียวหรอก แม่เป็นห่วง"** ข้าพเจ้าพูดเสร็จหลานก็ไปบอกเจ้าหน้าที่ว่าเราจะกลับทั้งสองคน เจ้าหน้าที่เขาก็ไม่ยอม เขาบอกว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิด กลับไม่ได้ เราจะกลับเขาก็ไม่ให้กลับ แล้วทีนี้จะทำอย่างไรดี

ข้าพเจ้าน้ำตาไหลทั้งสงสารหลานทั้งสงสารตัวเอง ก็พยายามขอเจ้าหน้าที่อีก "ขอให้เด็กผ่านเถอะ" ไม่รู้เจ้าหน้าที่จะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ไม่รู้ เพราะข้าพเจ้าใช้ภาษามือ เขาก็ไม่ยอมอย่างเดียว หลานก็พยายามร้องขอ เขาก็ยังไม่ยอมอยู่ดี เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะกลับพร้อมกับหลาน เจ้าหน้าที่ก็ไม่ให้กลับ ข้าพเจ้าก็เลยบอกกับหลานว่า "หนูโทรไปหาป้าที่อลาสก้าบอกว่า เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเขาไม่ให้หนูผ่าน เขาจะส่งหนูกลับเมืองไทยคืนนี้ แต่สำหรับแม่เขาไม่ยอมส่งกลับด้วย เพราะแม่ไม่มีความผิดอะไร ป้าช่วยมารับแม่ด้วย"

หลานก็ไปพูดกับเจ้าหน้าที่ขอโทรศัพท์ เจ้าหน้าที่ก็ไม่ยอมให้โทรอีก หลานบอกเขาไปว่า ข้าพเจ้าพูดภาษาไม่เป็น และก็อ่านหนังสือไม่ออกด้วย จะขอโทรไปบอกป้าให้มารับข้าพเจ้า เจ้าหน้าที่เลยอนุญาตให้โทร เขาขอเบอร์โทรของลูกศิษย์ ที่อลาสก้า เขาโทรไปและพูดเองเลย ไม่ยอมให้เราได้พูดกับลูกศิษย์ เราก็ไม่รู้ว่าลูกศิษย์พูดอะไรบ้าง พอโทรเสร็จ เจ้าหน้าที่ก็บอกว่า เดี๋ยวจะมีคนมารับข้าพเจ้า เขาพูดแค่นี้ แล้วจะให้ข้าพเจ้าเชื่อได้อย่างไรว่า เขาพูดจริงหรือไม่จริง ข้าพเจ้าเลยพูดกับหลานว่า **"หนูช่วยเขียนหนังสือเป็นภาษาอังกฤษว่าฉันต้องการความช่วยเหลือ โปรดช่วยฉันหน่อย"** และอีกคำ คือ **"ฉันต้องการโทรศัพท์ช่วยฉันหน่อย เขียนเบอร์โทร และรหัสของเมือง**

ที่ป้าหนูอยู่ด้วย และเขียนเบอร์โทรของสถานทูตไทยให้แม่ด้วย”

พอหลานเขียนให้ข้าพเจ้าเสร็จ เจ้าหน้าที่ก็หิ้วกระเป๋าของข้าพเจ้าและจูงมือข้าพเจ้าออกไปนั่งคอยที่ลานเก้าอี้ สำหรับให้คนนั่งคอยญาติมารับ เจ้าหน้าที่ออกมาส่งข้าพเจ้าแล้วก็เดินกลับเข้าไปในอาคารเลย **ข้าพเจ้าน้ำตาไหลสงสารหลานมากๆ และก็สงสารตัวเองด้วย ที่อุตส่าห์นั่งเครื่องกันมานานตั้ง 12-13 ชั่วโมง แค่อีกชั่วโมงกว่าๆ ก็ถึงที่หมายแล้ว ไม่น่ามีปัญหาเลย** แต่จะทำอย่างไรได้ กฎหมายบ้านเมืองเขา เขาก็ต้องทำตามกฎของเขาล่ะนะ

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจในเรื่องของศีลที่พระพุทธองค์และครูบาอาจารย์คอยสอนสั่ง ไม่ให้เราทำผิดศีลในข้อที่ 4 นั่นก็คือ มุสาวาทา เวระมะนี สิขาปะทังสะมาทิยามิ การที่คนเราพูดเท็จพูดในเรื่องที่ไม่จริง ย่อมทำให้คนหมดความเชื่อถือ และความไว้วางใจก็หายไปด้วย จริงอยู่ครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง อาจจะพูดโกหก มุสา เขาอาจจับไม่ได้ เราก็รอดตัวไป แต่ถ้าเราพูดโกหก มุสาบ่อยๆ สักวันหนึ่งเขาก็ต้องจับได้ ก็เปรียบเหมือนพวกหัวขโมย กลางวันนอน กลางคืนออกขโมย สักวันหนึ่งก็ต้องถูกตำรวจจับเข้าคุกได้เช่นกัน คนทำผิดก็ย่อมต้องรับโทษ

ก็เหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ เจ้าหน้าที่เขาจับโกหกได้นั่นเอง เขาจึงไม่ยอม จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม จะพูดอีกอย่างก็คือ เราไม่คิดว่า เอกสารแค่นี้จะมีปัญหาอะไร แต่เขากลับมองว่า เจตนาของเราโกหกเขานั่นเอง เพราะเราแจ้งว่าจะมาเที่ยว แต่ทำไมเราต้องเอาใบจบการศึกษา และยังมีการ์ดของการทำงาน เขาจึงว่าเราโกหกนั่นเอง (หลวงปู่คงรู้ว่า ผิดศีล มุสา หลวงปู่จึงไม่ช่วย) **ฉะนั้น การที่เรามุสา พูดเท็จ การพูดไม่จริงจะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม มันทำให้เราเสียหายได้ และยังทำให้เราผิดศีลอีกด้วย**

ข้าพเจ้าจะขอเล่าต่อ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้พาข้าพเจ้าออกมานั่งคอยที่ด้านนอกแล้ว ใจข้าพเจ้าเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะแล้ว ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า “เราจะทำอย่างไรดี จะโทรศัพท์ไปหาลูกศิษย์บอกเขาว่าเรายังอยู่ที่สนามบินคนเดียวให้มารับด้วย” ข้าพเจ้านั่งสมาธิไล่ความกลัวออกจากใจ พยายามเอาสติกลับคืน พอตั้งสติได้ก็เริ่มมองไปทั่วบริเวณนั้นว่า จะเจอคนไทยบ้างไหม แต่มองไปทางไหนก็แทบไม่มีคนชาติไหนเหลืออยู่เลย เงียบมาก

สักพักหนึ่งข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นมีผู้หญิงสองคนนั่งอยู่เก้าอี้ด้านหน้า เขาก็คงจะนั่งคอยญาติมารับเหมือนกัน เป็นคนญี่ปุ่น ข้าพเจ้าไม่รอช้า รีบลากกระเป๋าเข้าไปหาเขาเลย ยิ้มหวานเข้าไว้ พอมายืน

ตรงหน้าเขา แล้วข้าพเจ้าก็ทำท่ายกมือใส่หูเหมือนโทรศัพท์ และก็ยื่นสมุดโน้ตที่หลานเขียนภาษาอังกฤษไว้ให้ เขาก็ยิ้มและพูดว่า “โอเค...ๆ” คนญี่ปุ่นคนหนึ่งก็พาข้าพเจ้าไปที่โทรศัพท์ ส่วนอีกคนก็นั่งเฝ้ากระเป๋าของเขา และของข้าพเจ้าด้วย แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ของคงไม่หายหรอก เพราะทั้งลานมีอยู่แค่ 3 คน คือ ข้าพเจ้ากับคนญี่ปุ่น 2 คนนี้เท่านั้น เจ้าหน้าที่ก็ไม่มีเลย เพราะว่าเที่ยวบินที่ข้าพเจ้ามานั้น เป็นเที่ยวบินสุดท้าย คนจึงไม่เหลืออยู่เลย

คนญี่ปุ่นได้พาข้าพเจ้าไปที่ตู้โทรศัพท์ และแบมือขอเงินกับข้าพเจ้าเพื่อที่จะหยอดตู้โทรศัพท์ ข้าพเจ้าไม่มีเหรียญ จึงเอาธนบัตรดอลล่าร์ให้คนญี่ปุ่น เขาแลกเหรียญและก็กดโทรศัพท์ให้ข้าพเจ้า พอโทรติดเขาก็ยื่นหูโทรศัพท์ให้ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าก็พูด แต่ทางนั้นพูดมาเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าก็ยื่นโทรศัพท์ใส่หูให้เขาฟัง เขาคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง สายหลุดไป เขาจึงโทรใหม่และถือหูรอฟัง จนทางโน้นรับสายและพูดเป็นภาษาไทย เขาจึงส่งโทรศัพท์ให้ข้าพเจ้าคุย

ข้าพเจ้าได้คุยกับลูกศิษย์ ลูกศิษย์ได้บอกให้ข้าพเจ้านั่งรออยู่ตรงนั้น เดี๋ยวเขาจะให้คนไทยที่รู้จักกันที่อยู่เมืองนี้มารับข้าพเจ้า เมื่อคุยกันเป็นที่เข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินกลับมานั่งที่เดิม และก็ไม่ลืม

ที่จะไปขอบคุณคนญี่ปุ่น ข้าพเจ้ายิ้มและพูดกับเขาว่า "แธ็งคลิว" ข้าพเจ้าเคยได้ยินฝรั่งเขาพูดกัน เขาก็ยิ้มให้ พอข้าพเจ้าหายจากการตื่นเต้นแล้ว คราวนี้ปวดท้องขึ้นมาอยากจะไปห้องน้ำ จะไปก็กลัวหลงเพราะไม่รู้จะไปทางไหน ห่วงกระเป๋าก็ห่วง มันปวดหนักๆ เข้าก็เดือดร้อนคนญี่ปุ่นอีกแล้ว

ข้าพเจ้าลุกขึ้นแล้วมายืนต่อหน้าเขา และก็ทำท่านั่งฉี่ ปากก็ทำเสียงฉี่ คนญี่ปุ่นสองคนพยักหน้าเข้าใจและก็หัวเราะ คนหนึ่งก็เลยพาข้าพเจ้าไปห้องน้ำ อีกคนก็เฝ้ากระเป๋าอย่างเคย พอออกจากห้องน้ำมานั่งคอยสักพัก เพื่อนของเขาก็มารับ ข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะขอบคุณเขาอีกครั้ง และนึกในใจว่า ตอนนี้เราต้องคอยอยู่คนเดียวแล้วล่ะสิ ใจก็เริ่มกลัว ทำไมข้าพเจ้าต้องมาเผชิญชะตาแบบนี้หนอ

เมื่อคนญี่ปุ่นเดินพ้นประตูออกไป โชคดีของข้าพเจ้า มีคนมารับข้าพเจ้าพอดี ไม่ต้องนั่งอยู่คนเดียวอย่างน่ากลัว คนญี่ปุ่นหันกลับมามองข้าพเจ้าและก็ยิ้มให้ ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงขำข้าพเจ้าเหมือนกัน

หลังจากนั้น คนไทยที่มารับข้าพเจ้าก็ได้พาข้าพเจ้าไปที่สนามบินภายในประเทศ เพื่อที่จะบินต่อไปยังรัฐอลาสก้า ที่ที่ลูกศิษย์อยู่ ข้าพเจ้าไปไม่ทันเที่ยวบิน แต่พวกกระเป๋าเสื้อผ้าเจ้าหน้าที่เขาได้เข้าเครื่องไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าต้องรอเที่ยวบินต่อไป จึงต้องนั่งคอย

คนไทยที่มาส่งเขาก็กลับไป ข้าพเจ้าต้องบินคนเดียว แต่ก็เหมือนกับหลวงปู่ช่วย ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ที่นั่นก็ได้พบกับคนไทยคนหนึ่งเป็นผู้หญิง เขาทำงานอยู่ที่สนามบิน เขารู้จักกับลูกศิษย์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ข้าพเจ้าต้องนั่งคอยอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเที่ยวบินที่ข้าพเจ้าไป

ผู้หญิงคนไทยคนนี้จึงพาข้าพเจ้าไปที่วัดไทยแห่งหนึ่งในเมืองนี้ และไปบ้านคนไทยอีกหลายคน เมื่อพบคนไทยด้วยกันพูดภาษาเดียวกันรู้เรื่อง ข้าพเจ้าก็เริ่มเบาใจ และก็ไม่ลืมที่จะขอเบอร์โทรศัพท์พวกเขาไว้ และเบอร์โทรของทางวัดไทยด้วย เผื่อว่าเวลาข้าพเจ้าเดินทางบินเดี่ยวแล้วตอนลงจากเครื่องเกิดหลงทางไม่เจอคนมารับ ข้าพเจ้าจะได้ติดต่อให้คนเหล่านี้ช่วยได้...

และแล้วเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องเผชิญกับการเดินทางขึ้นเครื่องบินคนเดียวก็มาถึง คนที่ทำงานอยู่ที่สนามบิน และคนไทยอีก 2-3 คน ได้มาส่งข้าพเจ้าที่สนามบิน พาข้าพเจ้าไปตรวจตั๋วและเอกสารเรียบร้อย ข้าพเจ้าต้องเข้าไปด้านในห้องผู้โดยสารขาออกคนเดียว เพราะเขาห้ามคนที่ไม่ได้เดินทางเข้าไป ทุกคนก็ส่งข้าพเจ้าได้เท่านี้ เหลือจากนั้นข้าพเจ้าก็ต้องไปเอง แต่คนไทยที่ทำงานสนามบินเขาบอกข้าพเจ้าว่า ไม่ต้องกลัวหรอก เพราะมีเครื่องเที่ยวเดียวที่จะบินไปรัฐอลาสก้า

ข้าพเจ้าก็ตั้งสติ พยายามสังเกตฝรั่ง เดินตามเขา เพราะตั๋วเครื่องบินก็เลขเครื่องเดียวกัน ส่วนภาษาก็ไม่ต้องพูดถึง ดูไปก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี คนไทยที่นั่นเขาก็ฝากข้าพเจ้าไว้กับเจ้าหน้าที่ให้ดูแลเหมือนกัน พอถึงเวลาขึ้นเครื่อง ข้าพเจ้าก็เข้าแถวเดินตามฝรั่งไปจนขึ้นเครื่องแล้ว แอร์โฮสเตสก็รับตั๋วไปดู และก็พาข้าพเจ้าไปหาที่นั่งจนเรียบร้อย

ข้าพเจ้านั่งสมาธิเงียบๆ ไม่หลับตา เพราะเดี๋ยวเขาทำอะไรกันแล้วเราจะไม่เห็น ใช้การนั่งสมาธิแบบลืมตา นั่งไปชั่วโมงกว่าๆ เครื่องบินก็ลงจอด ทุกคนทยอยลงจากเครื่อง คราวนี้ไม่ต้องตรวจอะไรอีกแล้ว แค่ไปรับกระเป๋าเท่านั้น แต่สำหรับข้าพเจ้า กระเป๋าได้เดินทางล่วงหน้ามาแล้ว เพราะข้าพเจ้าไปไม่ทันเที่ยวแรก ข้าพเจ้าไม่ห่วงกระเป๋าหรอก ห่วงตัวเองมากกว่า ทำอย่างไรให้เอาตัวรอด ส่วนกระเป๋าค่อยตามที่หลัง

หลังจากลงเครื่องแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินตามฝรั่งไป เขาเดินไปทางไหน ข้าพเจ้าก็เดินตามเขา จนมาถึงประตูทางออก ข้าพเจ้ามองออกไป ก็ได้เห็นคนไทยยืนอยู่ตรงประตู ตัวสติบอกข้าพเจ้าเลยว่าต้องเป็นคนที่มารับข้าพเจ้าแน่ ที่ข้าพเจ้าต้องใช้ตัวสติ ก็เพราะว่าลูกศิษย์ที่เชิญข้าพเจ้ามานั้น ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบเห็นตัวจริงเลย นี่เป็นครั้งแรกที่จะได้พบหน้ากัน พอข้าพเจ้าเดินลงบันไดมา คนที่

มารับก็เดินเข้ามาถามข้าพเจ้าว่า **“ใช่แม่มณีจันทร์หรือเปล่า”** ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “หนูมาคอยรับแม่ใช่ไหม” เมื่อได้ถามทุกข์สุขกันแล้ว ข้าพเจ้าก็บอกลูกศิษย์ว่า “ช่วยตามกระเป๋าให้แม่หน่อย” ลูกศิษย์ตอบว่า “แม่ไม่ต้องเป็นห่วง กระเป๋าหนูรับมาเรียบร้อยแล้ว” **เป็นอันว่าหายห่วงทุกอย่างเรียบร้อย แล้วจึงได้เดินทางขึ้นรถต่อไปบ้านลูกศิษย์...**

เหตุการณ์ในการเดินทางไกลครั้งนี้ สอนข้าพเจ้าหลายๆ อย่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้ซึ้งถึงกรรมฐาน หรือการฝึกสมาธิ ฝึกสติ มันมีประโยชน์อย่างไร บางคนเข้าใจว่า การฝึกสติ นั่งสมาธิ มีแต่ทำให้เราจิตใจสงบ ข้อนี้ก็จริง เช่น เวลาที่จิตใจเราสับสน สมาธิสามารถช่วยให้จิตใจเราสงบลงได้ แต่การที่เราได้ฝึกสติควบคู่กับสมาธิบ่อยๆ จนเกิดความเคยชิน จะทำให้เราเกิดปัญญาสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นโดยที่เราไม่ได้คาดคิดว่าจะเกิด ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเล็กหรือปัญหาใหญ่ ให้ผ่านพ้นไปได้ ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ผ่านการฝึกสติและสมาธิก็คงควบคุมความกลัว ความตระหนกตกใจไม่อยู่ ก็คงคอยแต่เรียกหาให้หลวงพ่อหลวงปู่ทั้งหลายที่เรารู้จักมาช่วย

แม่จะบอกให้นะ **ถ้าเราไม่มีศีล ไม่มีบุญกุศลที่เป็นกองหนุนมากพอ หลวงพ่อองค์ไหนๆ ก็ช่วยเราไม่ได้ ข้าพเจ้าได้ประจักษ์แล้วว่า บุญที่ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือคนมาโดยที่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยหวังว่า ใครจะมาตอบแทนหรือไม่ รู้อยู่อย่างเดียวว่าอยากช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์ ให้เขามีความสุขข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว แต่ด้วยบุญที่ข้าพเจ้าสร้าง ก็ไม่อาจจะทราบได้ ยามที่ข้าพเจ้าตกที่นั่งคับขันกำลังเดือดร้อน ก็จะมีคนมาช่วยเหลือข้าพเจ้าให้ได้ผ่านพ้นจนถึงจุดหมายปลายทางจนได้** ถ้าเกิดข้าพเจ้าหลงทางขึ้นเครื่องผิด ท่านผู้อ่านลองคิดดูสิว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าคิดว่าที่ข้าพเจ้าผ่านพ้นอุปสรรคมาได้ก็เพราะบุญที่ข้าพเจ้าทำได้เกื้อหนุนเอาไว้

นี่แหละไม่เสียหายเลยที่เราได้ทำบุญสร้างกุศลเป็นทุนรอนยามเราจำเป็นก็เบิกบุญกุศลนั้นมาค้ำจุนเราได้ และอีกด้านหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่า คงเป็นกรรมของข้าพเจ้าที่ต้องมาพบเหตุการณ์อย่างนี้ข้าพเจ้าคงเคยทำกรรมไว้กับใครที่ต้องทำให้เขาเจออุปสรรค ข้าพเจ้าก็เลยต้องมาพบเจอ ต้องมาลุ้นอยู่ตลอดเวลาของการเดินทาง พระธรรมของพระพุทธองค์นั้นเป็นสิ่งดีที่แน่นอน ทุกๆ ท่านควรศึกษาและปฏิบัติอย่างจริงจัง จะทำให้เราได้พบกับแสงสว่างของการดำเนินชีวิต

เมื่อถึงบ้านลูกศิษย์แล้ว เขาก็พาข้าพเจ้าไปเที่ยวหลายๆ แห่ง ข้าพเจ้าก็พักอยู่บ้านลูกศิษย์ 20 วัน และก็กลับประเทศไทย ลูกสาวของลูกศิษย์จะเป็นคนมาส่ง บินมาพร้อมกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดไว้ว่าในตอนขากลับคงจะไม่มีอุปสรรคอะไร แต่ก็ประมาทไม่ได้เลย ดูสิตอนขามาคิดว่าทางสะดวกแล้วก็ยังเกิดเรื่องให้ลุ้นระทึกอยู่ตลอดเวลาของการเดินทาง

สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะไม่เกิดตอนขากลับก็เกิดขึ้นจนได้ แต่ก็ไม่หนักหนาเหมือนตอนขามา เหตุเพราะตั๋วที่นั่งไม่มีใกล้กันนั่นเอง ทำให้ข้าพเจ้าต้องนั่งแยกกันไกล แต่ยังดีที่ได้บินเครื่องเดียวกัน ที่กังวลอยู่บ้างก็คือเวลาแอร์โฮสเตสเขามาถามว่า จะกินอะไรเขาจะมีให้เลือกไม่รู้จะตอบเขาอย่างไร เพราะไม่รู้เรื่อง แต่ก็พอจะเดาได้ อีกอย่างข้าพเจ้าเป็นคนดื่มน้ำมาก เวลาเขามาเสิร์ฟน้ำก็เป็นแก้วเล็กๆ ก็ไม่พอดื่มหรอก จะขอเพิ่มก็พูดไม่เป็น ทุกอย่างต้องอาศัยภาษามืออย่างเดียวและระยะเวลาบินก็หลายชั่วโมงด้วย

และแล้ววันเดินทางกลับก็มาถึง ลูกศิษย์ได้มาส่งข้าพเจ้าที่สนามบิน พอขึ้นเครื่องข้าพเจ้าก็ได้ที่นั่งแถวด้านหน้า ส่วนลูกสาวของลูกศิษย์ที่ตามมาส่งก็ได้ที่นั่งด้านหลัง มองกันไม่เห็นเลย ข้าพเจ้ามีกระเป๋าที่ต้องเอาขึ้นเครื่องด้วยสองใบ ใบหนึ่งก็เป็นกระเป๋าสะพาย

อีกใบก็เป็นกระเป๋าใส่ของฝากที่ต้องระวังของแตกง่าย จึงต้องนำขึ้นเครื่องมาด้วย ปกติบนเครื่องเขาจะต้องให้เราเอาสัมภาระที่ติดตัวมาขึ้นไปเก็บไว้บนช่องเก็บของเหนือที่นั่ง ข้าพเจ้าได้ที่นั่งที่เป็นสามที่นั่งติดกัน คนที่นั่งด้านในเป็นชาวสิงคโปร์ ข้าพเจ้าได้ที่นั่งตรงกลาง ส่วนด้านนอกเป็นฝรั่งร่างใหญ่ ท่านผู้อ่านถ้าเคยเห็นข้าพเจ้าก็คงรู้ว่าหุ่นข้าพเจ้าเป็นแบบไหน ถ้าไม่รู้จะบอกให้ ป้อมๆ เตี้ยๆ ไงล่ะ คราวนี้ข้าพเจ้าจะยกกระเป๋าเก็บเข้าช่องได้อย่างไร กระเป๋าก็หนักพอสมควร แค่เอื้อมมือก็ยังไม่ถึงเลย คงต้องขอความช่วยเหลือจากคนฝรั่ง แล้วข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรดีหนอ ปกติพวกฝรั่งเขาก็ไม่ค่อยสนใจคนอื่นอยู่แล้ว

ข้าพเจ้าอธิษฐานจิต ขอให้ฝรั่งคนที่นั่งอยู่ข้างที่นั่งข้าพเจ้ามีเมตตาช่วยเหลือหน่อย ข้าพเจ้าคิดอยู่แปบเดียว มองหน้าเขาแล้วแผ่เมตตาไปเลย เสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ยิ้ม สะกิดเขา แล้วข้าพเจ้าก็พยักหน้าชี้นิ้วไปที่กระเป๋า และก็ชี้ไปที่ช่องเก็บของ เขาก็เข้าใจลุกขึ้นมายกกระเป๋าเก็บให้ข้าพเจ้า และก็ขยับให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งด้านใน ทุกอย่างก็เรียบร้อย พอเครื่องขึ้นได้สักพัก แอร์โฮสเตสก็เริ่มเสิร์ฟอาหารตามด้วยน้ำ **ข้าพเจ้าใช้ความสังเกตฝรั่งแถวหน้า และเอาสมาธิกำหนดเห็นหนอมาช่วยอีกแรงในการเลือกอาหาร** อาหารที่เขา

เอามาเสิร์ฟนั้นมีอยู่สองอย่าง ให้เราเลือก โดยฝากล่องอาหารจะไม่เหมือนกัน มีสีทองและสีเงิน ข้าพเจ้าเห็นฝรั่งบางคนเอากล่องอาหารฝาสีทองเหมือนกับอาหารฝรั่ง

ข้าพเจ้าใช้สมาธิกำหนด ก็รู้ว่า ควรเลือกกล่องอาหารฝาสีอะไร ตัวสติบอกเลยให้เอากล่องอาหารฝาสีเงิน พอแอร์โฮสเตสถามข้าพเจ้าก็ชี้ไปที่กล่องฝาสีเงิน ส่วนน้ำดื่มข้าพเจ้าก็ยื่นขวดน้ำเปล่าที่ข้าพเจ้าเตรียมเอาใส่กระเป๋าสะพายมาด้วย ยื่นให้เขาเทน้ำใส่ขวดให้แอร์โฮสเตสเทน้ำใส่ขวดให้ข้าพเจ้าแค่ครึ่งเดียว ข้าพเจ้าก็ชี้ไปที่ขวดน้ำทำท่าให้เขาเทน้ำให้อีก เขาก็เข้าใจเทน้ำให้ข้าพเจ้าเต็มขวดเลย ที่ข้าพเจ้าต้องเตรียมแบบนี้เป็นเพราะอะไรหรือ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนดื่มน้ำบ่อย และระยะทางบินก็หลายชั่วโมง ที่สำคัญก็คือ เวลาต้องการดื่มน้ำขึ้นมาก็ต้องยุ่งยากอีก (ก็รู้ๆ อยู่ว่าเราเก่งภาษาเสียเหลือเกิน)

ทีนี้มาเปิดกล่องอาหารเพื่อจะกิน ในกล่องอาหารนั้นมีข้าวกับไก่ทอดและมันฝรั่งอีกนิดหน่อย กินได้สบายเลย รอดตายไปอีกหนึ่งมื้อ นึกว่าจะต้องอดข้าวเหมือนตอนที่ไปอินเดีย ทุกคนทานอาหารเสร็จ บางคนก็หลับพักผ่อน บางคนก็อ่านหนังสือ เด็กหนุ่มที่นั่งด้านในข้างๆ ข้าพเจ้าหันมาชวนข้าพเจ้าคุย ข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่องได้แต่ยิ้มตอบเขา

และพูดว่า “ไทยแลนด์” เขาพยักหน้า และก็พูดอะไรไม่รู้เรื่อง รู้แต่ว่า “สิงคโปร์” ข้าพเจ้าเดาว่า เขาคงบอกว่าเป็นคนสิงคโปร์ พออีกสักพัก เขาก็หันมาชวนคุยอีก ข้าพเจ้าก็พูดอยู่แค่สองคำ คือ “ไทยแลนด์” เขาก็คงรู้แล้วล่ะว่า ข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง พูดไม่ได้ เขาจึงเงียบไป

พออีกสักพัก เขาก็หันมาใช้ภาษามือชี้ออกไปทางนอกหน้าต่าง ให้ข้าพเจ้าดูท้องฟ้า ข้าพเจ้าก็พยักหน้าทำภาษามือบ้าง คิดในใจว่า **“นอนเถอะอย่ามาชวนคุยอีกเลย ให้คุยจนเครื่องบินถึงประเทศไทย ก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี”** (คิดแล้วก็เจ็บใจตัวเองที่พูดไม่ได้ ไม่อย่างนั้นก็มีเพื่อนร่วมเดินทางเป็นชาวสิงคโปร์กับฝรั่ง ไม่รู้อยู่ประเทศไหน) ฉะนั้น จงจำไว้นะ ลูกๆ หลานๆ ถ้ามีโอกาสได้เรียนหนังสือก็จงรีบๆ เรียนให้จบสูงๆ จะได้ไม่เป็นเหมือนข้าพเจ้า

ในที่สุดก็เดินทางถึงเมืองไทย พอเครื่องบินจอดสนิทผู้โดยสารก็ลุกขึ้นเพื่อที่จะลง ใครที่มีสัมภาระในช่องเก็บของก็หยิบเอากัน ข้าพเจ้าก็เตรียมตัวจะลง แต่กระเป๋าของข้าพเจ้ายังอยู่บนช่องเก็บของ เอาลงไม่ได้ เพราะอย่างที่บอกไว้ข้างต้น มันเอื้อมไม่ถึง ต้องเดือดร้อนฝรั่งที่ยืนอยู่ข้างๆ อีกแล้ว ข้าพเจ้าก็สะกิดตามเคย และชี้นิ้วไปที่ช่องเก็บกระเป๋า ทำท่าทางให้เขายกกระเป๋าลงมาให้หน่อย ฝรั่งเขาเข้าใจความหมายที่ข้าพเจ้าแสดงท่าทาง เขาช่วยเปิดช่องเก็บกระเป๋า

และข้าพเจ้าก็ชี้ไปที่กระเป๋าของข้าพเจ้า เขาก็ยกลงมาให้ ข้าพเจ้าก็ไม่ลืมที่จะกล่าวคำ "แธ็งคลิว" เป็นอันว่าการเดินทางขากลับก็เรียบร้อยดี ถึงแม้จะมีปัญหาบ้าง แต่ก็แค่ปัญหาเล็กๆ เท่านั้นเอง...

เป็นอย่างไรบ้างท่านผู้อ่าน ประสบการณ์การเดินทางไปต่างแดนของข้าพเจ้า มีกิจกรรมให้ทำตลอดการเดินทาง ได้ลุ้นเป็นระยะ ทำให้ชีวิตตื่นเต้น และมีเรื่องมาเล่าสู่กันฟัง นี่ข้าพเจ้ายังไม่ได้เล่าถึงระหว่างอยู่ในอเมริกาอีกนะ **ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นการไปธุดงค์ทางไกล ได้ฝึกสติ ความอดทนต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเดินทางและระหว่างอยู่ในสหรัฐอเมริกา ได้เรียนรู้ชีวิตของคนไทยที่ไปอยู่ในต่างแดน ธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงสอนให้เรามีความอดทน ถึงจะเจอเหตุเลวร้ายอย่างไร เราก็ต้องมีสติพิจารณา** อย่าผิดศีล จงเอาความดีเข้าช่วย เรามีความจริงใจให้เขาๆ ก็มีความจริงใจให้กับเราเช่นกัน

ข้าพเจ้าขอจบเรื่องประสบการณ์การเดินทางไปต่างแดนไว้แค่นี้ก่อน ยังมีอีกหลายประเทศที่จะเล่าให้ฟัง ถ้ามีโอกาสได้เขียนอีก และถ้าใครมีประสบการณ์การเดินทางที่ตื่นเต้นก็มาเล่าสู่ให้ข้าพเจ้าฟังบ้างนะ

พบหลวงปู่ได้อย่างไร

"ผมกับคุณจุฑารัตน์
ได้เข้าไปพบกับหมอที่รักษาลูกชาย
หมอก็บอกว่าโอกาสตาบอดสูงมาก"

เดิมผมรับราชการเป็นทหารอากาศอยู่ที่โคราชและลาออกมาทำธุรกิจส่วนตัว มีลูกชาย 2 คน เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ลูกชายคนโตเป็นต้อหินตั้งแต่เข้ามหาลัยปีแรก หมอที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ได้รักษามาตั้งแต่ปี 1 จนถึงปี 4 อาการไม่ดีขึ้น ความดันตาไม่ลดลงเลย ผมกับคุณจุฑารัตน์ได้เข้าไปพบกับหมอที่รักษาลูกชาย หมอก็บอกว่าโอกาสตาบอดมีสูงมาก เพราะทั้งใช้ยาและยิงเลเซอร์ก็ไม่ดีขึ้น หลังจากส่งลูกกลับหอพักที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น เราก็ขับรถกลับโคราช ระหว่างเดินทางกลับเราทุกข์มากพอรู้ว่าลูกรักษาไม่ได้ แฟนนั่งร้องไห้มาตลอดทางผมขับรถมาเรื่อยๆ สมองก็ว้าวุ่นมาก สงสารลูกมากๆ พอดีขับรถมาถึงหน้าสถานธรรม เห็นรูปปั้นหลวงปู่อยู่หน้าสถานธรรม ก็ลองเลี้ยวรถเข้าไปดูและเดินดูรอบๆ บริเวณ แล้วขึ้นไปบนในศาลา เห็นพระพุทธรูปและรูปปั้นหลวงปู่ หลังจากกราบพระแล้วก็เห็นรูปคุณแม่มณีจันทร์อยู่ ผมก็สงสัยว่าท่านเป็นใคร? พอดีท่านกำลังนั่งทำงานอยู่บนศาลา เห็นครั้งแรกผมก็นึกว่าเป็นคนงาน ก็เลยเดินไปถามท่านว่าคุณแม่มณีจันทร์เป็นใครครับ ท่านบอกก็ฉันนี่แหละ ถามถูกตัวท่านพอดี เห็นรูปท่านครั้งแรกก็คิดว่าท่านคงเป็นผู้ให้ที่สร้างสถานธรรม พอได้คุยกับท่านครั้งแรก ก็ขออนุญาตท่านว่า จะขอไปกราบขอพรรูปปั้นหลวงปู่ชีวก

ด้านล่าง บอกท่านว่าลูกป่วย พอผมพูดแค่นั้นท่านก็ทักทันทีเลยว่ากรรมเขา เขาเป็นจอประสาทตาเสื่อม แล้วท่านก็ชี้มาที่เอวและขาผมว่าเราก็เป็นตรงนี้ใช่ไหม ตัวผมปวดเอวและขาชาเป็นพักๆ รักษามามากกว่า 5 ปี ทั้งแผนปัจจุบัน ฝังเข็ม ยาหมอ จับเส้น ทุกอย่างแต่ก็บรรเทาได้แค่ชั่วคราวเท่านั้นเองแล้วก็กลับมาปวดเหมือนเดิม แล้วท่านก็ทักแฟนผมว่า เราก็ผ่ามา 2-3 ครั้งแล้วนี่ ผมงงมากๆ เพราะพบท่านครั้งแรก ทำไมท่านทักตรงหมดทุกอย่างเลย รู้เรื่องที่เราเคยทำในอดีตหมดเลย แล้วท่านก็แนะนำวิธีการแก้ไข แต่ผมก็ยังงงๆ อยู่ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ขากลับผมก็ซื้อหนังสือท่านกลับมา 3 เล่ม มีกรรมส่งผล 2, ประวัติคุณแม่มณีจันทร์, คำสอนหลวงปู่ อ่านจบก็พอเข้าใจอะไรมากขึ้น ผมไปร้านหนังสือ อะไรที่เกี่ยวกับหลวงปู่ใหญ่ซื้อมาอ่านหมดทำให้รู้เรื่องราวหลวงปู่มากขึ้น จากนั้นก็กลับไปหาท่านอีกทำตามที่ท่านแนะนำ ทั้งลูกและตัวผมเอง หลังจากท่านช่วยรักษาให้ หลังจากนั้นมาอาการทางตาของลูกก็ดีขึ้น จนปัจจุบันก็เป็นปกติแล้ว คุณหมอก็งง เพราะใช้ยาตัวเดิมทุกอย่างรักษามา 4 ปีแล้วก็ไม่มีอะไรดีขึ้น แต่หลังจากมาพบหลวงปู่และคุณแม่มณีจันทร์หลังจากท่านรักษาให้ก็ดีขึ้นทุกอย่าง ทั้งสุขภาพและธุรกิจ ตัวผมเองก็หายขาดจากอาการปวดเอวที่เป็นมานานกว่า 5 ปี ปัจจุบันไม่มีอาการเดิม

อีกเลยจากที่ได้มาพบคุณแม่มณีจันทร์ ทำให้ผมเชื่อเรื่องกรรมอย่างไม่มีข้อสงสัย ผมและครอบครัวทุกคนมีความเคารพ และศรัทธาคุณแม่มณีจันทร์ และหลวงปู่เทพโลกอุดรอย่างที่สุด ครอบครัวเราคลายจากทุกข์ที่ผ่านมาก็เพราะท่าน เราทุกคนในครอบครัวจะตอบแทนท่าน โดยจะตั้งใจทำความดี ฝึกปฏิบัติภาวนา และช่วยเหลืองานของท่านตามกำลังที่เราทำได้เพื่อตอบแทนพระคุณของคุณแม่มณีจันทร์และหลวงปู่เทพโลกอุดร

ด้วยความเคารพและศรัทธาสูงสุด

ร.ท.ชัชชัย เฉลยจิตร์ และครอบครัว

สถานปฏิบัติธรรมพระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร
เลขที่ 82 หมู่ 9 ตำบลเก่างิ้ว อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น
กม.375 ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 2 (อ.พล-อ.บ้านไผ่)
โทรศัพท์ 08-4788-3079
หลักกิโลเมตรที่ 375
ด่านชั่งน้ำหนักตำรวจทางหลวง
ปั๊มน้ำมัน PT
ทางรถไฟ
ทิศเหนือ
แผนที่สถานปฏิบัติธรรม
พระบรมครูหลวงปู่เทพโลกอุดร
ที่ว่าการอำเภอพล
2233
โรงพยาบาลเมืองพล
207
ไป อ.หนองสองห้อง
2065
หมวดการทางอำเภอพล

พ้นวิบากกรรมได้ เพราะกรรมฐาน...

"ถ้าเราไม่มีศีล ไม่มีบุญกุศลที่เป็นกองหนุนมากพอ
หลวงพ่อองค์ไหนๆ ก็ช่วยเราไม่ได้
ข้าพเจ้าได้ประจักษ์แล้วว่า บุญที่ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือคนมา
โดยที่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยหวังว่าใครจะมาตอบแทนหรือไม่
รู้อยู่อย่างเดียวว่าอยากช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์
ให้เขามีความสุข ข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว
แต่ด้วยบุญที่ข้าพเจ้าสร้างก็ไม่อาจจะทราบได้
ยามที่ข้าพเจ้าตกที่นั่งคับขัน กำลังเดือดร้อน
ก็จะมีคนมาช่วยเหลือข้าพเจ้าให้ได้ผ่านพ้น
จนถึงจุดหมายปลายทางจนได้..."

แม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

"สถานธรรมพระบรมครูหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร"
82 หมู่ 9 ตำบลเก่างิ้ว อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น 40120
โทรศัพท์ 08-4788-3079